

HET EERSTE BOEK

SAMUËL

1

Hanna's gebed

- 1 Daar was een man van Ramathaim-Zofim,
van het gebergte Efraïms,
wiens naam was Elkana,
een zoon van Jerochams,
des zoons van Elihu,
den zoon van Tohu,
den zoon van Zuf,
een Efraïmiet.
- 2 En hij had twee vrouwen:
de naam van de ééne was Hanna,
en de naam van de andere was Peninna.
Peninna nu had kinderen,
maar Hanna had geene kinderen.
- 3 Deze man nu ging opwaarts uit zijne stad van jaar tot jaar,
om te aanbidden
en om te offeren den HEERE der heirscharen te Silo;
en aldaar waren Priesters des HEEREN Hofni en Pinehas,
de twee zonen van Eli.
- 4 En het geschiedde op dien dag als Elkana offerde,
zoo gaf hij aan Peninna zijne huisvrouw
en aan alle hare zonen
en hare dochteren deelen.
- 5 Maar Hanna gaf hij een aanzienlijk deel,
want hij had Hanna lief;
doch de HEERE had hare baarmoeder toegesloten.
- 6 En hare tegenpartijdige tergde haar ook met terging
om haar te vergrimmen,
omdat de HEERE hare baarmoeder toegesloten had.
- 7 En alzóó deed hij jaar op jaar;
van dat zij opging tot het huis des HEEREN,
zoo tergde zij haar alzóó;
daarom weende zij
en at niet.
- 8 Toen zeide Elkana haar man:
"Hanna,
waarom weent gij,
en waarom eet gij niet,
en waarom is uw hart kwalijk gesteld?
Ben ik u niet beter dan tien zonen?"
- 9 Toen stond Hanna op,
nadat *hij* gegeten
en nadat *hij* gedronken had te Silo.
(En Eli de Priester zat op eenen stoel
bij eenen post des tempels des HEEREN).
- 10 Zij dan van ziel bitterlijk bedroefd zijnde,
zoo bad zij tot den HEERE
en zij weende zeer;
- 11 en zij beloofde eene gelofte
en zeide:
"HEERE der heirscharen,
zoo Gij eenmaal de ellende uwer dienstmaagd aanziet

en mijner gedenkt,
 en uwe dienstmaagd niet vergeet,
 maar geeft aan uwe dienstmaagd een mannelijk zaad,
 zoo zal ik dat den HEERE geven alle de dagen zijns levens,
 en daar zal geen scheermes op zijn hoofd komen."

12 Het geschiedde nu als zij evenzeer bleef biddende voor het aangezicht des HEEREN,
 zoo gaf Eli acht op haren mond;

13 want Hanna sprak in haar hart,
 alleenlijk roerden zich hare lippen,
 maar hare stem werd niet gehoord;
 daarom hield Eli haar voor dronken.

14 En Eli zeide tot haar:
 "Hoe lang zult gij u dronken aanstellen?
 Doe uwen wijn ván u."

15 Doch Hanna antwoordde
 en zeide:
 "Neen, mijn heer,
 ik ben eene vrouw bezwaard van geest;
 ik heb noch wijn noch sterken drank gedronken,
 maar ik heb mijne ziel uitgegoten voor het aangezicht des HEEREN:

16 acht toch uwe dienstmaagd niet voor eene dochter Belials,
 want ik heb tot nu toe gesproken uit de veelheid mijner gedachten
 en mijns verdriets."

17 Toen antwoordde Eli
 en zeide:
 "Ga henen in vrede,
 en de God Israëls zal uwe bede geven,
 die gij van Hem gebeden hebt."

18 En zij zeide:
 "Laat uwe dienstmaagd genade vinden in uwe oogen."
 Alzoo ging die vrouw haars weegs;
 en zij at,
 en haar aangezicht was haar *zoodanig* niet meer.

19 En zij stonden des morgens vroeg op,
 en zij baden aan voor het aangezicht des HEEREN,
 en zij keerden weder
 en kwamen tot hun huis te Rama.
 En Elkana bekende zijne huisvrouw Hanna
 en de HEERE gedacht aan haar.

20 En het geschiedde na verloop van dagen,
 dat Hanna bevrucht werd,
 en baarde eenen zoon,
 en zij noemde zijnen naam Samuël:
 "Want," *zeide zij*, "ik heb hem van den HEERE gebeden."

21 En die man Elkana toog op met zijn gansche huis,
 om den HEERE te offeren het jaarlijksche offer
 en zijne gelofte.

22 Doch Hanna toog niet op,
 maar zij zeide tot haren man:
 "Als de jongen gespeend is,
 dan zal ik hem brengen,
 dat hij voor het aangezicht des HEEREN verschijne
 en blijve daar tot in eeuwigheid."

23 En Elkana haar man zeide tot haar:
 "Doe wat goed is in uwe oogen;
 blijf,
 totdat gij hem zult gespeend hebben;
 de HEERE bevestige maar Zijn woord."

- Alzo bleef de vrouw
en zoogde haren zoon,
totdat zij hem speende.
- 24 Daarna als zij hem gespeend had,
bracht zij hem met zich opwaarts,
met drie varren,
en eene efa meel,
en eene flesch met wijn;
en zij bracht hem in het huis des HEEREN te Silo:
en het jongsken was *zeer* jong.
- 25 En zij slachtten een var;
alzo brachten zij het kind tot Eli.
- 26 En zij zeide:
"Och mijn heer,
zoo waarachtig als uwe ziel leeft, mijn heer,
ik ben die vrouw,
die hier bij u stond
om den HEERE te bidden;
- 27 ik bad om dit kind,
en de HEERE heeft mij mijne bede gegeven,
die ik van Hem gebeden heb:
- 28 daarom heb ik hem ook den HEERE overgegeven alle de dagen,
die hij wezen zal:
hij is van den HEERE gebeden."
En hij bad aldaar den HEERE aan.

2

Hanna's lofzang:

- 1 Toen bad Hanna
en zeide:
"Mijn hart springt op van vreugde in den HEERE,
mijn hoorn is verhoogd in den HEERE,
mijn mond is wijd opengedaan over mijne vijanden;
want ik verheug mij in uw heil.
- 2 Daar is niemand heilig gelijk de HEERE,
want daar is niemand dan Gij,
en daar is geen Rotssteen gelijk onze God.
- 3 Maakt het niet te veel,
dat gij hoog, hoog zoudt spreken,
dat iets hards uit uwen mond zoude gaan;
want de HEERE is een God der wetenschappen,
en Zijne daden zijn recht gedaan.
- 4 De boog der sterken is gebroken,
en die struikelden zijn met sterkte omgord.
- 5 Die verzadigd waren hebben zich verhuurd om brood,
en die hongerig waren zijn het niet meer;
totdat de onvruchtbare zeven heeft gebaard,
en die vele kinderen had krachteloos is geworden.
- 6 De HEERE doodt en maakt levend,
Hij doet ter helle nederdalen en Hij doet *weder* opkomen.
- 7 De HEERE maakt arm en maakt rijk;
Hij vernedert, ook verhoogt Hij.
- 8 Hij verheft den geringe uit het stof,
en den nooddruftige verhoogt Hij uit den drek
om te doen zitten bij de vorsten,
dat Hij ze den stoel der eere doe beërven;
want de grondvesten des aardrijks zijn des HEEREN,

- en Hij heeft de wereld daarop gezet.
9 Hij zal de voeten Zijner gunstgenooten bewaren,
maar de goddeloozen zullen zwijgen in duisternis;
want een man vermag niet door kracht.
10 Die met den HEERE twisten zullen verpletterd worden,
Hij zal in den hemel over hen donderen;
de HEERE zal de einden der aarde richten,
en zal Zijnen Koning sterkte geven
en den hoorn Zijns Gezalfden verhoogen."
11 Daarna ging Elkana naar Rama in zijn huis;
maar de jongeling was den HEERE dienende
voor het aanschijn van den Priester Eli.

De zonen van Eli:

- 12 Doch de zonen van Eli waren kinderen Belials,
zij kenden den HEERE niet.
13 Want de wijze dier Priesteren met het volk was,
dat, *wanneer* iemand eene offerande offerde,
des Priesters jongen kwam,
terwijl het vleesch kookte,
met eenen drietandigen krauwel in zijne hand,
14 en sloeg in de teil
of in den ketel
of in den pan
of in den pot:
al wat de krauwel optrok,
dat nam de Priester voor zich.
Alzóó deden zij allen den Israëlieten,
die daar te Silo kwamen.
15 Ook eer zij het vet aanstaken,
kwam des Priesters jongen
en zeide tot den man,
die offerde:
"Geef dat vleesch om te braden voor den Priester,
want hij zal geen gekookt vleesch van u nemen,
maar rauw."
16 Wanneer nu die man tot hem zeide:
"Zij zullen dat vet heden ganschelijk aansteken,
zoo neem dan voor u gelijk als het uwe ziel lusten zal",
zoo zeide hij tot hem:
"Nu zult gij het immers geven,
en zoo niet, ik zal het met geweld nemen."
17 Alzoo was de zonde dezer jongelingen zeer groot
voor het aangezicht des HEEREN;
want de lieden verachtten het spijsoffer des HEEREN.
18 Doch Samuël diende voor het aangezicht des HEEREN,
zijnde een jongeling,
omgord met den linnen lijfrok.
19 En zijne moeder maakte hem eene kleinen rok,
en bracht hem dien van jaar tot jaar,
als zij opkwam met haren man
om het jaarlijksche offer te offeren.
20 En Eli zegende Elkana
en zijne huisvrouw,
en zeide:
"De HEERE geve u zaad uit deze vrouw voor de bede,
die zij den HEERE afgebeden heeft."
En zij gingen naar zijne plaats.

21 Want de HEERE bezocht Hanna,
en zij werd bevrucht,
en baarde drie zonen
en twee dochteren,
en de jongeling Samuël werd groot bij den HEERE.

22 Doch Eli was zeer oud,
en hoorde al wat zijne zonen aan gansch Israël deden,
en dat zij sliepen bij de vrouwen,
die met hoopen samenkwamen aan de deur der tent der samenkomst;

23 en hij zeide tot hen:
"Waarom doet gij al zulke dingen,
dat ik deze uwe booze stukken hoore van dit gansche volk?"

24 Niet, mijne zonen;
want dit is geen goed gerucht,
dat ik hoor;
gij maakt,
dat het volk des HEEREN overtreedt.

25 Wanneer een mensch tegen een mensch zondigt,
zoo zullen de goden hem oordelen;
maar wanneer een mensch tegen den HEERE zondigt,
wie zal voor hem bidden?"

Doch zij hoorden de stem huns vaders niet,
want de HEERE wilde hen dooden.

26 En de jongeling Samuël nam toe
en werd groot en aangenaam
beide bij den HEERE en ook bij de menschen.

27 En daar kwam een man Gods tot Eli,
en zeide tot hem:
"Zóó zegt de HEERE:
'Heb ik mij niet klaarlijk geopenbaard aan het huis uws vaders
toen zij in Egypte waren,
in het huis van Farao?

28 En Ik heb hem uit alle stammen Israëls Mij ten priester verkoren,
om te offeren op Mijn altaar,
om het reukwerk aan te steken,
om den efod voor Mijn aangezicht te dragen,
en hebt het huis uws vaders gegeven alle de vuurofferen der kinderen Israëls:

29 waarom slaat gijlieden achteruit tegen Mijn slachtoffer
en tegen Mijn spijsoffer,
hetwelk Ik geboden heb *in* de woning,
en eert uwe zonen meer dan Mij,
dat gijlieden u mest van het voornaamste aller spijsofferen van het volk Israël?'

30 Daarom spreekt de HEERE de God Israëls:
'Ik had wel klaarlijk gezegd:
Uw huis en uw vaders huis zouden voor Mijn aangezicht wandelen tot in eeuwigheid';
maar nu spreekt de HEERE:
'Dat zij verre van Mij;
want die Mij eeren, zal Ik eeren,
maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden.

31 Zie,
de dagen komen,
dat Ik uwen arm zal afhouden
en den arm van uws vaders huis,
dat er geen oud man in uw huis wezen zal;

32 en gij zult aanschouwen de benauwdheid der woning *Gods*,
in plaats van al het goede, dat Hij Israël zoude gedaan hebben;
en daar zal te geeneneen dage een oud man in uw huis zijn.

33 Doch de man,

- dien Ik u niet zal uitroeien van Mijn altaar,
zoude zijn om uwe oogen te verteren
en om uwe ziel te bedroeven:
en al de menigte uws huizes zal sterven,
mannen geworden zijnde.
- 34 Dit nu zal u een teeken zijn,
hetwelk over uwe beide zonen,
over Hofni en Pinehas, komen zal:
op éénen dag zullen zij beiden sterven.
- 35 En ik zal Mij eenen getrouwen Priester verwekken;
die zal doen gelijk als in Mijn hart
en in Mijne ziel zal zijn;
dien zal Ik een bestendig huis bouwen,
en hij zal altijd voor het aangezicht Mijns Gezalfden wandelen.
- 36 En het zal geschieden,
dat al wie van uw huis zal overig zijn,
zal komen om zich voor hem neder te buigen
voor een stuksken geld
en eene bolle brood,
en zal zeggen:
"Neem mij toch aan tot eenige priesterlijke bediening,
dat ik eene bete broods moge eten.""

3

God roept Samuël:

- 1 En de jongeling Samuël diende den HEERE voor het aangezicht van Eli;
en het Woord des HEEREN was schaarsch in die dagen,
er was geen openbaar gezicht.
- 2 En het geschiedde te dien dage,
als Eli op zijne plaats nederlag,
(en zijne oogen donker begonnen te worden,
dat hij niet zien konde),
en Samuël zich ook nedergelegd had,
eer de lamp Gods uitgedaan werd in den Tempel des HEEREN,
waar de arke Gods was:
- 4 dat de HEERE Samuël riep;
en hij zeide:
"Zie
hier ben ik",
en hij liep tot Eli
en zeide:
"Zie,
hier ben ik,
want gij hebt mij geroepen."
Doch hij zeide:
"Ik heb niet geroepen,
keer weder
leg u neder."
- 6 Toen riep de HEERE Samuël wederom
en Samuël stond op
en ging tot Eli,
en zeide:
"Zie,
hier ben ik,
want gij hebt mij geroepen."
Hij dan zeide:
"Ik heb niet geroepen, mijn zoon;

- keer weder,
leg u neder."
- 7 Doch Samuël kende den HEERE nog niet,
en het woord des HEEREN was aan hem nog niet geopenbaard.
- 8 Toen riep de HEERE Samuël wederom ten derden male;
en hij stond op
en ging tot Eli,
en zeide:
"Zie,
hier ben ik,
want gij hebt mij geroepen."
Toen verstond Eli,
dat de HEERE den jongeling riep;
9 daarom zeide Eli tot Samuël:
"Ga henen,
leg u neder,
en het zal geschieden,
zoo Hij u roept,
zoo zult gij zeggen:
'Spreek, HEERE,
want uw knecht hoort."
Toen ging Samuël henen
en leide zich op zijne plaats.
- 10 Toen kwam de HEERE
en stelde zich daar,
en riep gelijk de andere malen:
"Samuël, Samuël!"
En Samuël zeide:
"Spreek,
want uwe knecht hoort."
- 11 En de HEERE zeide tot Samuël:
"Zie,
Ik doe een ding in Israël,
dat al wie het hooren zal,
dien zullen zijn beide ooren klinken.
- 12 Te dien dage zal Ik verwekken over Eli
alles wat Ik tegen zijn huis gesproken heb:
Ik zal het beginnen
en voleinden.
- 13 Want Ik heb hem te kennen gegeven,
dat Ik zijn huis richten zal tot in eeuwigheid,
om der ongerechtigheid wil,
die hij geweten heeft;
want *als* zijne zonen zich hebben vervloekt gemaakt,
zoo heeft hij hen niet eens zuur aangezien.
- 14 Daarom dan heb Ik het huis van Eli gezworen:
Zoo de ongerechtigheid des huizes van Eli
tot in der eeuwigheid zal verzoend worden
door slachtoffer of door spijsoffer!"
- 15 Samuël nu lag tot aan den morgen,
toen deed hij de deuren van het huis des HEEREN open;
doch Samuël vreesde dit gezicht aan Eli te kennen te geven.
- 16 Toen riep Eli Samuël
en zeide:
"Mijn zoon Samuël!"
- 17 Hij dan zeide:
"Zie *hier* ben ik."
En hij zeide:

"Wat is het woord,
dat Hij tot u gesproken heeft?
Verberg het toch niet voor mij;
God doe u zoo,
en zoo doe Hij daartoe,
indien gij een woord voor mij verbergt van alle de woorden,
die Hij tot u gesproken heeft."
18 Toen gaf hem Samuël te kennen alle die woorden,
en verborg *ze* voor hem niet.
En hij zeide:
"Hij is de HEERE,
Hij doe wat goed is in Zijne oogen."
19 Samuël nu werd groot,
en de HEERE was met hem
en liet niet één van alle zijne woorden op de aarde vallen.
20 En gansch Israël,
van Dan tot Berseba toe,
erkende,
dat Samuël bevestigd was tot een Profeet des HEEREN.
21 En de HEERE voer voort te verschijnen te Silo,
want de HEERE openbaarde zich aan Samuël te Silo
door het woord des HEEREN.

4

Israël door de Filistijnen verslagen. De ark buitgemaakt:

1 En het woord Samuëls geschiedde aan gansch Israël.
En Israël toog uit,
den Filistijnen tegemoet ten strijde,
en zij legerden zich bij Eben-Haëzer,
maar de Filistijnen legerden zich bij Afek.
2 En de Filistijnen stelden zich in slagorde
om Israël te ontmoeten;
en als zich de strijd uitspreidde,
zoo werd Israël voor der Filistijnen aangezicht geslagen;
want zij sloegen in de slagorde in het veld
omtrent vierduizend man.
3 Als het volk *wederom* in het leger gekomen was,
zoo zeiden de oudsten van Israël:
"Waarom heeft ons de HEERE heden geslagen
voor het aangezicht der Filistijnen?
Laat ons van Silo tot ons nemen de ark des verbonds des HEEREN,
en laat die in het midden van ons komen
opdat zij ons verlosse van de hand onzer vijanden."
4 Het volk dan zond naar Silo,
en men bracht van daar de ark des verbonds
van den HEERE der heirscharen,
die tusschen de cherubs woont;
en de twee zonen van Eli,
Hofni en Pinehas,
waren daar met de ark des verbonds Gods.
5 En het geschiedde als de ark des verbonds des HEEREN in het leger kwam,
zoo juichte gansch Israël met een groot gejuich,
alzoo dat de aarde dreunde.
6 Als nu de Filistijnen de stem des juichens hoorden,
zoo zeiden zij:
"Wat is de stem van dit groote juichen in het leger der Hebreën?"
Toen vernamen zij,

- dat de ark des HEEREN in het leger gekomen was.
- 7 Daarom vreesden de Filistijnen,
want zij zeiden:
"God is in het leger gekomen."
En zij zeiden:
"Wee ons,
want dergelijke is gisteren *en* eergisteren niet geschied.
- 8 Wee ons,
wie zal ons redden uit de hand dezer heerlijke goden?
Dit zijn dezelfde goden,
die de Egyptenaren met alle plagen geplaagd hebben bij de woestijn.
- 9 Zijt sterk
en weest mannen,
gij Filistijnen,
opdat gij de Hebreën niet misschien dient,
gelijk als zij ulieden gediend hebben;
zoo zijt mannen en strijd."
- 10 Toen streden de Filistijnen,
en Israël werd geslagen,
en zij vloden een iegelijk naar zijne tenten,
en daar geschiedde een zeer groote nederlaag,
zoodat er van Israël vielen dertigduizend man voetvolk;
- 11 en de ark Gods werd genomen,
en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, stierven.

Dood van Eli:

- 12 Toen liep daar een Benjaminit uit de slagorde
en kwam te Silo,
denzelfden dag;
en zijne kleederen waren gescheurd,
en daar was aarde op zijn hoofd.
- 13 En als hij kwam,
zie,
zoo zat Eli op eenen stoel aan de zijde des wegs,
uitziende;
want zijn hart was sidderende
vanwege de ark Gods.
Als die man kwam om *zulks* te verkondigen in de stad,
toen schreeuwde de gansche stad;
- 14 en als Eli de stem des geroeps hoorde,
zoo zeide hij:
"Wat is de stem dezer beroerte?"
Toen haastte zich die man,
en hij kwam
en hij boodschapte het Eli;
- 15 (Eli nu was een man van achtennegentig jaren,
en zijne oogen stonden stijf,
dat hij niet zien kon);
- 16 en die man zeide tot Eli:
"Ik ben degene,
die uit de slagorde kom,
en ik ben heden uit de slagorde gevloten."
Hij dan zeide:
"Wat is er geschied, mijn zoon?"
- 17 Toen antwoordde hij,
die de boodschap bracht
en zeide:
"Israël is gevloten voor het aangezicht der Filistijnen,

- en daar is ook eene groote nederlaag onder het volk geschied;
daarenboven zijn uwe twee zonen,
Hofni en Pinehas, gestorven,
en de ark Gods is genomen."
- 18 En het geschiedde,
als hij van de ark Gods meldde,
zoo viel hij achterwaarts van den stoel af aan de zijde der poort,
en brak den nek
en stierf,
want de man was oud en zwaar:
en hij richtte Israël veertig jaar.
- 19 En zijne schoondochter,
Pinehas' huisvrouw,
was bevrucht,
zij zoude baren;
als deze de tijding hoorde,
dat de ark Gods genomen was,
en haar schoonvader gestorven was en haar man,
zoo kromde zij zich
en baarde,
want hare weeën overvielen haar.
- 20 En omtrent den tijd van haar sterven,
zoo spraken de vrouwen,
die bij haar stonden:
"Vrees niet,
want gij hebt eenen zoon gebaar."
Doch zij antwoordde niet
en nam het niet ter harte.
- 21 En zij noemde het jongskén Ikabod,
zeggende:
"De eer is weggevoerd uit Israël",
omdat de ark Gods gevankelijk weggevoerd was,
en om haar schoonvaders
en haars mans wil.
- 22 En zij zeide:
"De eer is gevankelijk weggevoerd uit Israël,
want de ark Gods is genomen."

5

De ark bij de Filistijnen:

- 1 De Filistijnen nu namen de ark Gods,
en zij brachten ze van Eben-Haëzer tot Asdod;
- 2 en de Filistijnen namen de ark Gods,
en zij brachten ze in het huis Dagon's,
en stelden ze bij Dagon.
- 3 Maar als die van Asdod des anderen daags opstonden,
zie,
zoo was Dagon op zijn aangezicht ter aarde gevallen
vóór de ark des HEEREN.
En zij namen Dagon
en zetten hem weder op zijne plaats.
- 4 Toen zij nu des anderen daags 's morgens vroeg opstonden,
zie,
Dagon lag op zijn aangezicht ter aarde gevallen
vóór de ark des HEEREN,
maar het hoofd Dagon's en de beide palmen zijner handen
afgehouden aan den dorpel:

alleenlijk was Dagon daarop overgebleven.

5 Daarom treden de priesters Dagon
en allen, die in het huis Dagon komen,
op den dorpel Dagon te Asdod niet,
tot op dezen dag.

6 Doch de hand des HEEREN was zwaar over die van Asdod,
en verwoestte hen:
en Hij sloeg hen met spenen,
Asdod en hare landpalen.

7 Toen nu de mannen te Asdod zagen,
dat het alzoo *toeging*,
zoo zeiden zij:
"Dat de ark des Gods Israëls bij ons niet blijve,
want Zijne hand is hard over ons
en over Dagon onzen god."

8 Daarom zonden zij henen
en verzamelden tot zich alle de vorsten der Filistijnen,
en zij zeiden:
"Wat zullen wij met de ark des Gods van Israël doen?"
En die zeiden:
"Dat gij de ark des Gods Israëls rondom Gath ga."
Alzoo droegen zij de ark des Gods Israëls rondom.

9 En het geschiedde,
nadat zij die hadden rondom gedragen,
zoo was de hand des HEEREN tegen die stad
met eene zeer groote kwelling,
want Hij sloeg de lieden dier stad van den kleine tot den groote,
en zij hadden spenen in de verborgen plaatsen.

10 Toen zonden zij de ark Gods naar Ekron;
maar het geschiedde als de ark Gods te Ekron kwam,
zoo riepen die van Ekron,
zeggende:
"Zij hebben de ark des Gods Israëls tot mij rondom gebracht
om mij en mijn volk te dooden."

11 En zij zonden henen
en vergaderden alle de vorsten der Filistijnen
en zeiden:
"Zendt de ark des Gods Israëls henen,
dat zij wederkeere tot hare plaats, opdat zij mij en mijn volk niet doode."
Want daar was eene doodelijke kwelling in de gansche stad,
en de hand Gods was daar zeer zwaar,

12 en de menschen, die niet stierven,
werden geslagen met spenen,
zoodat het geschrei der stad opklom naar den hemel.

6

De ark teruggebracht:

1 Als nu de ark des HEEREN zeven maanden in het land der Filistijnen geweest was,
2 zoo riepen de Filistijnen de priesters en de waarzeggers,
zeggende:
"Wat zullen wij met de ark des HEEREN doen?
Laat ons weten,
waarmede wij ze naar hare plaats zenden zullen."

3 Zij dan zeiden:
"Indien gij de ark des Gods Israëls wegzendt,
zendt ze niet ledig weg,
maar vergeldt Hem ganschelijk een schuldoffer;

- dan zult gij genezen worden,
en ulieden zal bekend worden,
waarom Zijne hand van u niet afwijkt."
- 4 Toen zeiden zij:
"Welk is dat schuldoffer,
dat wij Hem vergelden zullen?"
En zij zeiden:
"Vijf gouden spenen
en vijf gouden muizen,
naar het getal van de vorsten der Filistijnen;
want het is éénerlei plage over u allen
en over uwe vorsten.
- 5 Zoo maakt dan beelden uwer spenen,
en beelden uwer muizen, die het land verderven,
en geeft den God Israëls de eer:
misschien zal Hij Zijne hand verlichten
van over ulieden
en van over uwen god
en van over uw land.
- 6 Waarom toch zoudt gijlieden uw hart verzwaren,
gelijk de Egyptenaars en Faraó hun hart verzwaaard hebben?
Hebben zij niet,
toen Hij *wonderlijk* met hen gehandeld had,
hen laten trekken,
dat zij heengingen?
- 7 Nu dan,
neemt
en maakt eenen nieuwen wagen,
en twee zoogende koeien,
op dewelke geen juk gekomen is:
spant de koeien aan den wagen,
en brengt hare kalveren van achter haar weder naar huis;
- 8 neemt dan de ark des HEEREN
en zet ze op den wagen,
en legt de gouden kleinodiën,
die gij Hem ten schuldoffer vergelden zult,
in een koffertje aan hare zijde;
en zendt ze weg,
dat zij henenga.
- 9 Ziet dan toe,
indien zij den weg harer landpale opgaat naar Beth-Sémes,
zoo heeft Hij ons dit groot kwaad gedaan;
maar zoo niet,
zoo zullen wij weten,
dat Zijne hand ons niet geraakt heeft:
het is ons een toeval geweest."
- 10 En die lieden deden alzoo,
en namen twee zoogende koeien
en spanden ze aan den wagen,
en hare kalveren sloten zij in huis;
- 11 en zij zetten de ark des HEEREN op den wagen,
en het koffertje met de gouden muizen
en de beelden hunner spenen.
- 12 De koeien nu gingen recht in dien weg,
op den weg naar Beth-Sémes,
op ééne straat;
zij gingen steeds voort
al loeiende,

- en weken noch ter rechter- noch ter linker-hand;
en de vorsten der Filistijnen gingen achter dezelve
tot aan de landpale van Beth-Sémes.
- 13 En die van Beth-Sémes maaiden den tarweogst in het dal,
en als zij hunne ooggen ophieven,
zagen zij de ark,
en verblijdden zich als zij *die* zagen.
- 14 En de wagen kwam op den akker van Jozua, den Beth-Sémiet,
en bleef daar staande;
en daar was een groote steen,
en zij kloofden het hout des wagens,
en offerden de koeien den HEERE ten brandoffer.
- 15 En de Levieten namen de ark des HEEREN af,
en het koffertje, dat daarbij was,
daar de gouden kleinodiën in waren,
en zetten ze op dien grooten steen;
en die lieden van Beth-Sémes offerden brandofferen
en slachtten slachtofferen den HEERE op dien dag.
- 16 En als de vijf vorsten der Filistijnen zulks gezien hadden,
zoo keerden zij wederom op dienzelfden dag naar Ekron.
- 17 Dit nu zijn de gouden spenen,
die de Filistijnen aan den HEERE ten schuldoffer vergolden hebben:
voor Asdod ééne,
voor Gaza ééne,
voor Askelon ééne,
voor Gath ééne,
voor Ekron ééne;
- 18 ook gouden muizen,
naar het getal aller steden der Filistijnen,
onder de vijf vorsten,
van de vaste steden af
tot aan de landvlekken;
en tot aan Abel, den grooten *steen*,
op denwelken zij de ark des HEEREN nedergesteld hadden,
die tot op dezen dag is op den akker van Jozua den Beth-Sémiet.
- 19 En *de Heere* sloeg onder die lieden van Beth-Sémes,
omdat zij in de ark des HEEREN gezien hadden,
ja, Hij sloeg van het volk zeventig mannen
en vijftigduizend mannen.
Toen bedreef het volk rouw,
omdat de HEERE eenen grooten slag onder het volk geslagen had.
- 20 Toen zeiden de lieden van Beth-Sémes:
"Wie zoude kunnen bestaan voor het aangezicht des HEEREN dezes heiligen Gods,
en tot wien van ons zal Hij optrekken?"
- 21 Zoo zonden zij boden tot de inwoners van Kirjath-Jearim,
zeggende:
"De Filistijnen hebben de ark des HEEREN wedergebracht;
kom af,
haalt ze opwaarts tot u."

7

- 1 Toen kwamen de mannen van Kirjath-Jearim
en haalden de ark des HEEREN op,
en zij brachten ze in het huis Abinadabs,
op den heuvel;
en zij heiligden zijnen zoon Eleazar,
dat hij de ark des HEEREN bewaarde.

Israël bekeert zich. Nederlaag der Filistijnen:

- 2 En het geschiedde van dien dag af,
dat de ark *des* HEEREN te Kirjath-Jearim bleef,
en de dagen werden vermenigvuldigd,
en het werden twintig jaren;
en het gansche huis Israëls klaagde den HEERE achterna.
- 3 Toen sprak Samuël tot het gansche huis Israëls,
zeggende:
"Indien gijlieden u met uw gansche hart tot den HEERE bekeert,
zoo doet de vreemde goden uit het midden van u weg,
ook de Astaroth;
en richt uw hart tot den HEERE,
en dient Hem alleen,
zoo zal Hij u uit de hand der Filistijnen rukken."
- 4 De kinderen Israëls nu deden de Baäls en de Astaroth weg,
en zij dienden den HEERE alleen.
- 5 Voorts zeide Samuël:
"Vergadert het gansche Israël naar Mizpa,
en ik zal den HEEREN voor u bidden."
- 6 En zij werden vergaderd te Mizpa,
en zij schepten water
en goten het uit voor het aangezicht des HEEREN,
en zij vastten te dien dage,
en zeiden aldaar:
"Wij hebben tegen den HEERE gezondigd."
Alzoo richtte Samuël de kinderen Israëls te Mizpa.
- 7 Toen de Filistijnen hoorden,
dat de kinderen Israëls zich vergaderd hadden te Mizpa,
zoo kwamen de oversten der Filistijnen op tegen Israël;
als de kinderen Israëls *dat* hoorden,
zoo vreesden zij voor het aangezicht der Filistijnen,
en de kinderen Israëls zeiden tot Samuël:
- 8 "Zwijg niet van onzentwege,
dat gij niet zoudt roepen tot den HEERE onzen God,
opdat Hij ons verlosse uit de hand der Filistijnen."
- 9 Toen nam Samuël een melklam,
en hij offerde het geheel den HEERE ten brandoffer,
en Samuël riep tot den HEERE voor Israël,
en de HEERE verhoorde hem;
- 10 en het geschiedde toen Samuël dat brandoffer offerde,
zoo kwamen de Filistijnen aan ten strijde tegen Israël;
en de HEERE donderde te dien dage met eenen grooten donder over de Filistijnen,
en Hij verschrikte hen,
zoodat zij verslagen werden voor het aangezicht Israëls.
- 11 En de mannen Israëls togen uit van Mizpa
en vervolgden de Filistijnen,
en zij sloegen hen tot onder Beth-Kar.
- 12 Samuël nu nam eenen steen
en stelde *dien* tusschen Mizpa
en tusschen Sen,
en hij noemde diens naam Eben-Haëzer;
en hij zeide:
"Tot hiertoe heeft ons de HEERE geholpen."
- 13 Alzoo werden de Filistijnen vernederd
en kwamen niet meer in de landpalen Israëls;
want de hand des HEEREN was tegen de Filistijnen
alle de dagen van Samuël.

- 14 En de steden, welke de Filistijnen van Israël genomen hadden,
kwamen weder aan Israël,
van Ekron tot Gath toe;
ook rukte Israël derzelver landpale uit de hand der Filistijnen;
en daar was vrede tusschen Israël
en tusschen de Amorieten.
- 15 Samuël nu richtte Israël alle de dagen zijns levens.
- 16 En hij toog van jaar tot jaar
en ging rondom naar Beth-El en Gilgal en Mizpa,
en hij richtte Israël in alle die plaatsen.
- 17 Doch hij keerde weder naar Rama,
want dáár was zijn huis
en dáár richtte hij Israël;
en hij bouwde aldaar den HEERE een altaar.

8

Israël vraagt een koning:

- 1 Het geschiedde nu,
toen Samuël oud geworden was,
zoo stelde hij zijne zonen tot richters over Israël;
zijns eerstgeboren zoons naam nu was Joël,
en de naam zijns tweeden was Abia,
en zij waren richters te Ber-Séba.
- 3 Doch zijne zonen wandelden niet in zijne wegen,
maar zij neigden zich tot de gierigheid,
en namen geschenken
en bogen het recht.
- 4 Toen vergaderden zich alle oudsten van Israël
en zij kwamen tot Samuël te Rama,
en zij zeiden tot hem:
"Zie,
gij zijt oud geworden
en uwe zonen wandelen niet in uwe wegen:
zoo zet nu eenen koning over ons
om ons te richten,
gelijk alle de volkeren *hebben*."
- 6 Maar dit woord was kwaad in de oogen Samuëls,
als zij zeiden:
"Geef ons eenen koning
om ons te richten";
en Samuël bad den HEERE aan.
- 7 Doch de HEERE zeide tot Samuël:
"Hoor naar de stem des volks
in alles wat zij tot u zeggen zullen;
want zij hebben u niet verworpen,
maar zij hebben Mij verworpen,
dat Ik geen Koning over hen zal zijn.
- 8 Naar alle de werken, die zij gedaan hebben,
van dien dag af, toen Ik hen uit Egypte geleid heb
tot op dezen dag toe,
en hebben Mij verlaten
en andere goden gediend,
alzóó doen zij u ook.
- 9 Hoor dan nu naar hunne stem;
doch als gij hun op het hoogste zult betuigd hebben,
zoo zult gij hun te kennen geven de wijze des konings,
die over hen regeeren zal."

10 Samuël nu zeide alle de woorden des HEEREN het volk aan,
hetwelk eenen koning van hem begeerde,
11 en zeide:
"Dit zal des konings wijze zijn,
die over u regeeren zal:
hij zal uwe zonen nemen,
dat hij hen zich stelle tot zijne wagen
en tot zijne ruiteren,
dat zij vóór zijnen wagen henenloopen,
12 en dat hij hen zich stelle
tot oversten der duizenden
en tot oversten der vijftigen,
en dat zij zijnen akker ploegen
en dat zij zijnen oogst oogsten,
en dat zij zijne krijgswapenen maken mitsgaders zijn wagentuig;
13 en uwe dochteren zal hij nemen
tot apothekeressen
en tot keukenmaagden
en tot baksters;
14 en uwe akkers
en uwe wijngaarden
en uwe olijfgaarden,
die de beste zijn,
zal hij nemen
en zal ze zijnen knechten geven;
15 en uw zaad
en uwe wijngaarden
zal hij vertienem,
en hij zal ze zijnen hovelingen en zijnen knechten geven;
16 en hij zal uwe knechten
en uwe dienstmaagden
en uwe beste jongelingen
en uwe ezels nemen,
en hij zal zijn werk daarmede doen:
17 en hij zal uwe kudde vertienem,
en gij zult hem tot knechten zijn.
18 Gij zult wel te dien dage roepen vanwege uwen koning,
dien gij u zult verkoren hebben,
maar de HEERE zal u te dien dage niet verhooren."
19 Doch het volk weigerde Samuëls stem te hooren,
en zij zeiden:
"Neen,
maar daar zal een koning over ons zijn;
20 en wij zullen óók zijn gelijk alle de volkeren
en onze koning zal ons richten
en hij zal voor onze aangezichten uitgaan
en hij zal onze krijgen voeren."
21 Als Samuël alle de woorden des volks gehoord had,
zoo sprak hij dezelve voor de ooren des HEEREN.
22 De HEERE nu zeide tot Samuël:
"Hoor naar hunne stem
en stel hun een koning."
Toen zeide Samuël tot de mannen van Israël:
"Gaat henen,
een iegelijk naar zijne stad."

9

Samuël zalft Saul tot Koning:

- 1 Daar was nu een man van Benjamin,
wiens naam was Kis,
een zoon van Abiël,
den zoon van Zeror,
den zoon van Bechorath,
den zoon van Affah,
den zoon eens Benjaminiets,
een dapper held.
- 2 Die had een zoon,
wiens naam was Saul,
een jongeling en schoon,
ja, daar was geen schooner man dan hij onder de kinderen Israëls;
van zijne schouderen en opwaarts was hij hooger dan al het volk.
- 3 De ezelinnen nu van Kis,
Sauls vader,
waren verloren;
daarom zeide Kis tot zijnen zoon Saul:
"Neem nu een van de jongens met u,
en maak u op,
ga henen,
zoek de ezelinnen."
- 4 Hij dan ging door het gebergte Efraïms
en hij ging door het land Salisa,
maar zij vonden niet;
daarna gingen zij door het land van Sahalim,
maar zij waren daar niet;
voorts ging hij door het land Benjamin,
doch zij vonden ze niet.
- 5 Toen zij in het land Zuf kwamen,
zeide Saul tot zijnen jongen,
die bij hem was:
"Kom
en laat ons wederkeeren,
dat niet misschien mijn vader van de ezelinnen aflate
en voor ons bekommerd zij."
- 6 Hij daarentegen zeide tot hem:
"Zie toch,
daar is een man Gods in deze stad,
en hij is een geëerd man;
al wat hij spreekt,
dat komt zekerlijk:
laat ons nu derwaarts gaan:
misschien zal hij onzen weg aanwijzen,
op welken wij gaan zullen."
- 7 Toen zeide Saul tot zijnen jongen:
"Maar zie,
zoo wij gaan,
wat zullen wij toch dien man brengen?
Want het brood is weg uit onze vaten,
en wij hebben geene gave om den man Gods te brengen:
wat hebben wij?"
- 8 En de jongen antwoordde Saul verder
en zeide:
"Zie,
daar vindt zich in mijne hand het vierendeel eens zilveren sikkels;

- dien zal ik den man Gods geven,
opdat hij ons onzen weg wijze."
9 (Eertijds zeide een ieder aldus in Israël,
als hij ging om God te vragen:
"Komt
en laat ons gaan tot den ziener";
want die heden een Profeet *genaamd wordt*,
die werd eertijds een ziener genoemd.)
10 Toen zeide Saul tot zijnen jongen:
"Uw woord is goed,
kom,
laat ons gaan."
En zij gingen naar de stad,
waar de man Gods was.
11 Als zij opklommen door een opgang der stad,
zoo vonden zij maagden,
die uitgingen om water te putten;
en zij zeiden tot haar:
"Is de ziener hier?"
12 Toen antwoordden zij hun
en zeiden:
"Zie,
hij is voor uw aangezicht;
haast u nu,
want hij is heden in de stad gekomen,
dewijl het volk heden eene offerande heeft op de hoogte.
13 Wanneer gijlieden in de stad komt,
alzo zult gij hem vinden,
eer hij opgaat op de hoogte
om te eten;
want het volk zal niet eten,
totdat hij komt,
want hij zegent het offer,
daarna eten de genoodigden;
daarom gaat nu op,
want gij zult hem heden vinden."
14 Alzo gingen zij òp in de stad.
Toen zij in het midden der stad kwamen,
zie,
zoo ging Samuël uit hun tegemoet,
om op te gaan naar de hoogte.
15 Want de HEERE had 't *voor* Samuëls oor geopenbaard,
eenen dag eer Saul kwam,
zeggende:
16 "Morgen omtrent dezen tijd zal Ik tot u zenden
een man uit het land Benjamins:
dien zult gij ten voorganger zalven over Mijn volk Israël,
en hij zal Mijn volk verlossen uit der Filistijnen hand;
want Ik heb Mijn volk aangezien,
dewijl deszelfs geroep tot Mij gekomen is."
17 Toen Samuël Saul zag,
zoo antwoordde hem de HEERE:
"Zie,
dat is de man,
van welken Ik u gezegd heb:
'Deze zal over Mijn volk heerschen."
18 En Saul naderde tot Samuël in het midden der poort,
en zeide:

"Wijs mij toch,
waar is hier des zieners huis?"
19 En Samuël antwoordde Saul
en zeide:
"Ik ben de ziener;
ga òp voor mijn aangezicht op de hoogte,
dat gijlieden heden met mij eet;
zoo zal ik u morgen vroeg laten gaan,
en alles, wat in uw hart is,
zal ik u te kennen geven.
20 Want de ezelinnen aangaande,
die gij heden den derden dag verloren hebt,
zet uw hart daar niet op,
want zij zijn gevonden:
en wiens zal zijn al het gewenschte,
dat in Israël is?
Is het niet uwe
en des ganschen huizes uws vaders?"
21 Toen antwoordde Saul
en zeide:
"Ben ik niet een zoon van Benjamin,
van den kleinste der stammen Israëls?
En mijn geslacht,
is het niet het kleinste van alle de geslachten van den stam Benjamins?
Waarom spreekt gij mij dan aan met zulke woorden?"
22 Samuël dan nam Saul en zijnen jongen,
en hij bracht hen in de kamer;
en hij gaf hun plaats aan het opperste der genoodigden:
die nu waren omtrent dertig man.
23 Toen zeide Samuël tot den kok:
"Lang dat stuk,
hetwelk ik u gegeven heb,
waarvan ik tot u zeide:
"Zet het bij u weg."
24 De kok nu bracht een schouder òp met wat daaraan was,
en zette het vóór Saul:
en hij zeide:
"Zie,
dat is het overgeblevene,
zet het vóór u,
eet,
want het is ter bestemder tijd voor u bewaard,
als ik zeide:
"Ik heb het volk genoodigd."
Alzoo at Saul met Samuël op dien dag.
25 Daarna gingen zij af van de hoogte in de stad;
en hij sprak met Saul op het dak.
26 En zij stonden vroeg op,
en het geschiedde omtrent den opgang des dageraads
zoo riep Samuël Saul op het dak,
zeggende:
"Sta op,
dat ik u gaan late."
Toen stond Saul op
en zij beide gingen uit,
hij en Samuël naar buiten.
27 Toen zij afgegaan waren aan het einde der stad,
zoo zeide Samuël tot Saul:

"Zeg den jongen,
dat hij voor onze aangezichten henenga
(toen ging hij henen),
maar sta gij alsnu stil,
en ik zal u Gods woord doen hooren."

10

- 1 Toen nam Samuël eene oliekruiik
en goot ze uit op zijn hoofd,
en kuste hem,
en zeide:
"Is het niet *alzóó*,
dat de HEERE u tot eenen voorganger over Zijn erfdeel gezalfd heeft?
- 2 Als gij heden van mij gaat,
zoo zult gij twee mannen vinden bij het graf Rachels,
aan de landpale Benjamins
te Zelzah;
die zullen tot u zeggen:
'De ezelinnen zijn gevonden,
die gij zijt gaan zoeken,
en zie,
uw vader heeft de zaken der ezelinnen verlaten
en hij is bekommerd voor ulieden,
zeggende:
"Wat zal ik om mijnen zoon doen?"'
- 3 Als gij u van daar en verderop begeeft,
en zult komen tot aan Elon-Thabor,
daar zullen u drie mannen vinden,
opgaande tot God naar Beth-El:
één dragende drie bokjes,
en één dragende drie bollen brood,
en één dragende eene flesch wijn;
- 4 en zij zullen u naar *uwen* welstand vragen,
en zij zullen u twee brooden geven;
die zult gij van hunne hand nemen.
- 5 Daarna zult gij komen op den heuvel Gods,
waar der Filistijnen bezettingen zijn;
en het zal geschieden,
als gij aldaar in de stad komt,
zoo zult gij ontmoeten eenen hoop Profeten,
van de hoogte afkomende,
en voor hunne aangezichten
luiten
en trommelen
en pijpen
en harpen,
en zij zullen profeteeren:
- 6 en de Geest des HEEREN zal vaardig worden over u,
en gij zult met hen profeteeren
en gij zult in eenen anderen man veranderd worden.
- 7 En het zal geschieden,
als u deze teekenen zullen komen,
doe gij wat uwe hand vinden zal,
want God zal met u zijn.
- 8 Gij nu zult voor mijn aangezicht afgaan naar Gilgal,
en zie,
ik zal tot u afkomen

- om brandofferen te offeren,
om te offeren offeranden der dankzegging;
zeven dagen zult gij *daar* beiden,
totdat ik tot u kome
en u bekend make wat gij doen zult."
- 9 Het geschiedde nu,
toen hij zijnen schouder keerde om van Samuël te gaan,
veranderde hem God het hart *in* een ander;
en alle die teekenen kwamen te dien dage.
- 10 Toen zij nu daar aan den heuvel kwamen,
zie,
zoo *kwam* hem een hoop Profeten tegemoet
en de Geest des HEEREN werd vaardig over hem,
en hij profeteerde in het midden van hen.
- 11 En het geschiedde
als een iegelijk, die hem te voren gekend had, zag,
dat hij,
zie,
profeteerde met de Profeten,
zoo zeide het volk,
een ieder tot zijnen metgezel:
"Wat is dit,
dat den zoon van Kis geschied is?
Is Saul óók onder de Profeten?"
- 12 Toen antwoordde een man van daar
en zeide:
"Wie is toch hun vader?"
Daarom is het tot een spreekwoord geworden:
"Is Saul óók onder de Profeten?"
- 13 Toen hij nu voleindigd had te profeteeren,
zoo kwam hij op de hoogte;
- 14 en Sauls oom zeide tot hem
en tot zijnen jongen:
"Waar zijt gijlieden henengegaan?"
Hij nu zeide:
"Om de ezalinnen te zoeken;
toen wij zagen,
dat zij er niet waren,
zoo kwamen wij tot Samuël."
- 15 Toen zeide Sauls oom:
"Geef mij toch te kennen,
wat heeft Samuël ulieden gezegd?"
- 16 Saul nu zeide tot zijnen oom:
"Hij heeft ons voorzeker te kennen gegeven,
dat de ezalinnen gevonden waren";
maar de zaak des koninkrijks,
waarvan Samuël gezegd had,
gaf hij hem niet te kennen.

Saul voor het volk als koning aangewezen:

- 17 Doch Samuël riep het volk samen tot den HEERE te Mizpa,
18 en hij zeide tot de kinderen Israëls:
"Alzóó heeft de HEERE de God Israëls gesproken:
"Ik heb Israël uit Egypte opgebracht,
en Ik heb ulieden van de hand der Egyptenaren gered
en van de hand aller koninkrijken,
die u onderdrukten;
19 maar gijlieden hebt heden uwen God verworpen,

- Die u uit alle uwe ellenden
en uwe nooden verlost heeft,
en hebt tot Hem gezegd:
"Zet eenen koning over ons."
Nu dan,
stelt u voor het aangezicht des HEEREN,
naar uwe stammen
en naar uwe duizenden."
- 20 Toen nu Samuël alle de stammen Israëls had doen naderen,
zoo is de stam Benjamins geraakt;
- 21 toen hij den stam Benjamin deed aankomen naar zijne geslachten,
zoo werd het geslacht van Matri geraakt;
en Saul,
de zoon van Kis,
werd geraakt.
En zij zochten hem,
maar hij werd niet gevonden.
- 22 Toen vraagden zij verder den HEERE,
of die man nog derwaarts komen zoude?
De HEERE dan zeide:
"Zie,
hij heeft zich tusschen de vaten verstoken."
- 23 Zij nu liepen
en namen hem van daar,
en hij stelde zich in het midden des volks;
en hij was hooger dan al het volk,
van zijnen schouder en opwaarts.
- 24 Toen zeide Samuël tot het gansche volk:
"Ziet gij wien de HEERE verkoren heeft?
Want gelijk hij is er niemand onder het gansche volk."
Toen juichte het gansche volk,
en zij zeiden:
"De koning leve!"
- 25 Samuël nu sprak tot het volk het recht des koninkrijks,
en schreef het in een boek,
en leide het voor het aangezicht des HEEREN.
Toen liet Samuël het gansche volk gaan,
elk naar zijn huis.
- 26 En Saul ging óók naar zijn huis te Gibeá,
en *van* het heir gingen met hem,
welker hart God geroerd had.
- 27 Doch de kinderen Belials zeiden:
"Zoude ons deze verlossen?"
En zij verachtten hem
en brachten hem geen geschenk;
doch hij was als doof.

11

Saul bevrijdt de stad Jabes. Vernieuwing van het koningschap te Gilgal:

- 1 Toen toog Nahas de Ammoniet op,
en belegerde Jabes in Gilead.
En alle de mannen van Jabes zeiden tot Nahas:
"Maak een verbond met ons,
zoo zullen wij u dienen."
- 2 Doch Nahas de Ammoniet zeide tot hen:
"Mits dezen zal ik *een verbond* met ulieden maken,
dat ik allen het rechteroog uitsteke,

en dat ik deze schande op gansch Israël legge."
3 Toen zeiden tot hem de oudsten van Jabes:
"Laat zeven dagen van ons af,
dat wij boden zenden in alle de landpale van Israël:
is er dan niemand,
die ons verlost,
zoo zullen wij tot u uitgaan."
4 Als de boden te Gibea-Sauls kwamen,
zoo spraken zij deze woorden voor de ooren des volks;
toen hief al dat volk zijne stem op
en weende.
5 En zie,
Saul kwam achter de runderen uit het veld,
en Saul zeide:
"Wat is het volk,
dat zij weenen?"
Toen vertelden zij hem de woorden der mannen van Jabes.
6 Toen werd de Geest Gods vaardig over Saul,
als hij deze woorden hoorde,
en zijn toorn ontstak zeer;
7 en hij nam een paar runderen,
en hieuw ze in stukken
en hij zond ze in alle landpale Israëls door de hand der boden,
zeggende:
"Die niet zelf uittrekt achter Saul
en achter Samuël,
alzóó zal men zijnen runderen doen."
Toen viel de vreeze des HEEREN op het volk,
en zij gingen uit als een éénig man;
8 en hij telde hen te Bezek,
en der kinderen Israëls waren driehonderdduizend,
en der mannen van Juda dertigduizend.
9 Toen zeiden zij tot de boden,
die gekomen waren:
"Aldus zult gijlieden den mannen te Jabes in Gilead zeggen:
'Morgen zal u verlossing geschieden,
als de zon heet worden zal.'
Als de boden kwamen
en *dat* verkondigden aan de mannen te Jabes,
zoo werden zij verblijd,
10 en de mannen van Jabes zeiden:
"Morgen zullen wij tot ulieden uitgaan,
en gij zult ons doen naar alles,
dat goed is in uwe oogen."
11 Het geschiedde nu des anderen daags,
dat Saul het volk stelde in drie hoopen
en zij kwamen in het midden des legers in de morgenwake,
en zij sloegen Ammon,
totdat de dag heet werd;
en het geschiedde,
dat de overigen alzóó verstrooid werden,
dat er onder hen geen twee te zamen bleven.
12 Toen zeide het volk tot Samuël:
"Wie is hij,
die zeide:
'Zoude Saul over ons regeeren?'
Geeft hier die mannen,
dat wij hen dooden."

- 13 Maar Saul zeide:
"Daar zal te dezen dage geen man gedood worden,
want de HEERE heeft heden eene verlossing in Israël gedaan."
- 14 Voorts zeide Samuël tot het volk:
"Komt
en laat ons naar Gilgal gaan,
en het koninkrijk aldaar vernieuwen."
- 15 Toen ging al het volk naar Gilgal,
en maakte Saul aldaar koning voor het aangezicht des HEEREN te Gilgal;
en zij offerden aldaar dankofferen voor het aangezicht des HEEREN,
en Saul verheugde zich aldaar gansch zeer met alle de mannen van Israël.

12

Samuël legt zijn ambt neer:

- 1 Toen zeide Samuël tot gansch Israël:
"Zie,
ik heb naar ulieder stem gehoord in alles,
dat gij mij gezegd hebt
en ik heb eenen koning over u gesteld.
- 2 En nu zie,
daar trekt de koning voor uw aangezicht henen,
en ik ben oud en grijs geworden,
en zie,
mijne zonen zijn bij ulieden;
en ik heb voor uw aangezicht gewandeld
van mijne jeugd af
tot dezen dag.
- 3 Zie
hier ben ik:
betuigt tegen mij voor den HEERE
en voor zijnen gezalfde,
wiens os ik genomen heb
en wiens ezel ik genomen heb,
en wien ik verongelijkt heb,
dat ik mijne oogen van hem zoude verborgen hebben,
zoo zal ik het ulieden wedergeven."
- 4 Toen zeiden zij:
"Gij hebt ons niet verongelijkt,
en gij hebt ons niet onderdrukt,
en gij hebt van niemands hand iets genomen."
- 5 Toen zeide hij tot hen:
"De HEERE zij een getuige tegen ulieden,
en zijn gezalfde zij te dezen dage getuige,
dat gij in mijne hand niets gevonden hebt."
En *het volk* zeide:
"Hij zij getuige."
- 6 Voorts zeide Samuël tot het volk:
"Het is de HEERE,
Die Mozes en Aäron gemaakt heeft,
en Die uwe vaders uit Egypteland opgebracht heeft.
- 7 En nu,
stelt u *hier*,
dat ik met ulieden richte voor het aangezicht des HEEREN,
over alle de gerechtigheden des HEEREN,
die Hij aan u en aan uwe vaders gedaan heeft.
- 8 Nadat Jakob in Egypte gekomen was,
zoo riepen uwe vaders tot den HEERE,

- en de HEERE zond Mozes en Aäron,
en zij leidden uwe vaderen uit Egypte,
en deden hen aan deze plaats wonen.
- 9 Maar zij vergaten den HEERE hunnen God;
zoo verkocht Hij hen in de hand van Sisera,
den krijgsoverste te Hazor,
en in de hand der Filistijnen,
en in de hand des konings der Moabieten,
die tegen hen streden.
- 10 En zij riepen tot den HEERE
en zeiden:
'Wij hebben gezondigd,
dewijl wij den HEERE verlaten
en de Baäls en Astaroth gediend hebben;
en nu,
ruk ons uit de hand onzer vijanden,
en wij zullen U dienen.'
- 11 En de HEERE zond Jerubbaäl
en Bedan
en Jefta
en Samuël,
en Hij rukte u uit de hand uwer vijanden rondom,
alzo dat gij zeker woondet.
- 12 Als gij nu zaagt,
dat Nahas, de koning der kinderen Ammons, tegen u kwam,
zoo zeidet gij tot mij:
'Neen,
maar een koning zal over ons regeeren';
daar toch de HEERE uw God uw Koning was.
- 13 En nu,
ziet daar de koning,
dien gij verkoren hebt,
dien gij begeerd hebt,
en zie
de HEERE heeft eenen koning over ulieden gesteld.
- 14 Zoo gij den HEERE zult vreezen
en Hem dienen
en naar Zijne stem hooren,
en den mond des HEEREN niet wederspannig zijn,
zoo zult gijlieden,
zoowel gij als de koning,
die over u regeeren zal,
achter den HEERE uwen God zijn;
- 15 doch zoo gij naar de stem des HEEREN niet zult hooren,
maar den mond des HEEREN wederspannig zijn,
zoo zal de hand des HEEREN tegen u zijn
als tegen uwe vaders.
- 16 Ook stelt u nu *hier*,
en ziet die groote zaak,
die de HEERE voor uwe oogen doen zal.
- 17 Is het niet vandaag de tarweoogst?
Ik zal tot den HEERE roepen,
en Hij zal donder en regen geven;
zoo weet dan
en ziet,
dat uw kwaad groot is,
dat gij voor de oogen des HEEREN gedaan hebt,
dat gij eenen koning voor u begeert hebt."

- 18 Toen Samuël den HEERE aanriep,
zoo gaf de HEERE donder en regen te dien dage;
daarom vreesde al het volk den HEERE en Samuël zeer,
- 19 en al het volk zeide tot Samuël:
"Bid voor uwe knechten den HEERE uwen God,
dat wij niet sterven,
want boven alle onze zonden hebben wij dit kwaad daartoe gedaan,
dat wij ons eenen koning begeerd hebben."
- 20 Toen zeide Samuël tot het volk:
"Vreest niet,
gij hebt al dit kwaad gedaan;
doch wijkt niet van achter den HEERE af,
maar dient den HEERE met uw gansche harte.
- 21 En wijkt niet af;
want gij zoudt de ijdelheden *navolgen*,
die niet bevorderlijk zijn
noch verlossen,
want zij zijn ijdelheden.
- 22 Want de HEERE zal zijn volk niet verlaten om Zijns grooten Naams wil,
dewijl het den HEERE liefd heeft
ulieden Zich tot een volk te maken.
- 23 Wat ook mij aangaat,
het zij verre van mij,
dat ik tegen den HEERE zoude zondigen,
dat ik zoude aflaten voor ulieden te bidden;
maar ik zal u den goeden en rechten weg leeren.
- 24 Vreest slechts den HEERE
en dient Hem trouwelijk met uw gansche hart;
want ziet hoe groote dingen Hij bij ulieden gedaan heeft.
- 25 Maar indien gij voortaan kwaad doet,
zoo zult gijlieden alsook uw koning omkomen."

Saul offert. Eerste aanzegging van zijn verwerping:

13

- 1 Saul was één jaar in zijne regeering geweest,
en het tweede jaar regeerde hij over Israël.
- 2 Toen verkoos zich Saul **drieduizend** mannen uit Israël:
en daar waren er bij Saul **tweeduizend** te Michmas
en op het gebergte van Beth-El,
en **duizend** waren er bij Jonathan te Gibea Benjamins;
en het overige des volks liet hij gaan,
een iegelijk naar zijne tent.
- 3 Doch Jonathan sloeg de bezetting der Filistijnen,
die te Gibea was,
hetwelk de Filistijnen hoorden.
Daarom blies Saul op de bazuin in het gansche land,
zeggende:
"Laat het de Hebreën hooren."
- 4 Toen hoorde het gansche Israël zeggen:
"Saul heeft de bezetting der Filistijnen geslagen,
en ook is Israël stinkende geworden bij de Filistijnen."
Toen werd het volk te zamen geroepen achter Saul naar Gilgal.
- 5 En de Filistijnen werden verzameld
om te strijden tegen Israël,
dertigduizend wagens,
en **zesduizend** ruiters,

- en volk in menigte als het zand,
dat aan den oever der zee is;
en zij togen op,
en legerden zich te Michmas
tegen het oosten van Beth-Aven.
- 6 Toen de mannen van Israël zagen,
dat zij in nood waren
(want het volk was benauwd),
zoo verborg zich het volk in de spelonken
en in de doornenbosschen
en in de steenklippen
en in de vestingen
en in de putten.
- 7 De Hebreëen nu gingen over den Jordaan
in het land Gad en Gilead:
toen Saul nog zelf te Gilgal was,
zoo kwam het volk bevende achter hem.
- 8 En hij vertoefde zeven dagen
tot den tijd, dien Samuël bestemd had.
Als Samuël te Gilgal niet opkwam,
zoo verstrooide zich het volk van hem.
- 9 Toen zeide Saul:
"Brengt tot mij herwaarts een brandoffer en dankofferen";
en hij offerde brandoffer.
- 10 En het geschiedde toen hij geëindigd had het brandoffer te offeren,
zie,
zoo kwam Samuël;
en Saul ging uit,
hem tegemoet
om hem te zegenen.
- 11 Toen zeide Samuël:
"Wat hebt gij gedaan?"
Saul nu zeide:
"Omdat ik zag,
dat zich het volk van mij verstrooide,
en gij op den bestemden tijd der dagen niet kwaamt,
en de Filistijnen te Michmas vergaderd waren,
- 12 zoo zeide ik:
'Nu zullen de Filistijnen tot mij afkomen te Gilgal,
en ik heb het aangezicht des HEEREN niet ernstig aanbeden:
zoo dwong ik mij zelven
en heb brandoffer geofferd."
- 13 Toen zeide Samuël tot Saul:
"Gij hebt zottelijk gedaan,
gij hebt het gebod des HEEREN uws Gods niet gehouden,
dat Hij u geboden heeft;
want de HEERE zoude nu uw rijk over Israël bevestigd hebben
tot in eeuwigheid,
- 14 maar nu zal uw rijk niet bestaan:
de HEERE heeft Zich eenen man gezocht naar Zijn hart
en de HEERE heeft hem geboden een voorganger te zijn over Zijn volk,
omdat gij niet gehouden hebt wat u de HEERE geboden had."
- 15 Toen maakte zich Samuël op,
en ging op van Gilgal naar Gibeon Benjamins.
En Saul telde het volk dat bij hem gevonden werd,
omtrent **zeshonderd** man;
- 16 en Saul
en zijn zoon Jonathan,

- en het volk,
dat bij hen gevonden was,
bleven te Gibeá Benjamíns,
maar de Filistijnen waren te Michmas gelegerd.
- 17 En de verdervers gingen uit het leger der Filistijnen in drie hoopen:
de ééne hoop keerde zich op den weg naar Ofra,
naar het land Sual,
- 18 en één hoop keerde zich naar den weg van Beth-Horon,
en één hoop keerde zich naar den weg der landpale,
die naar het dal Zeboïm naar de woestijn uitziet.
- 19 En daar werd geen smid gevonden in het gansche land Israëls,
want de Filistijnen hadden gezegd:
"Opdat de Hebreënen geen zwaard of spies maken."
- 20 Daarom moest gansch Israël tot de Filistijnen aftrekken,
opdat een iegelijk zijn ploegijzer
of zijne spade
of zijne bijl
of zijn houweel scherp liet.
- 21 Maar zij hadden tandige vijlen
tot hunne houweelen,
en tot hunne spaden,
en tot de drietandige vorken,
en tot de bijlen,
en tot het stellen der prikkelen.
- 22 En het geschiedde ten dage des strijds,
dat er geen zwaard noch spies gevonden werd in de hand des ganschen volks,
dat bij Saul en bij Jonathan was;
doch bij Saul en bij Jonathan zijnen zoon werden zij gevonden.
- 23 En der Filistijnen leger toog naar den doortocht van Michmas.

14

Jonathans heldendaad:

- 1 Het geschiedde nu op eenen dag,
dat Jonathan, de zoon Sauls tot den jongen, die zijne wapenen droeg, zeide:
"Kom,
en laat ons tot de bezetting der Filistijnen overgaan,
welke aan gene zijde is";
doch hij gaf het zijnen vader niet te kennen.
- 2 Saul nu zat aan het uiterste van Gibeá onder den granaatboom
die te Migron was;
en het volk dat bij hem was,
was omtrent **zeshonderd** man.
- 3 En Ahía,
de zoon van Ahitub,
den broeder van Ikabod,
den zoon van Pinehas,
den zoon van Eli,
was Priester des HEEREN te Silo,
dragende den Efod.
Doch het volk wist niet,
dat Jonathan heengegaan was.
- 4 Daar was nu tusschen de doortochten,
waar Jonathan zocht door te gaan,
tot der Filistijnen bezetting,
eene scherpte van eene steenklip aan deze zijde
en een scherpte van een steenklip aan gene zijde,
en de naam der ééne was Bozez,

- 5 en de naam der andere Séne;
de ééne tand was gelegen tegen het Noorden,
tegenover Michmas,
en de andere tegen het zuiden,
tegenover Gibeá.
- 6 Jonathan nu zeide tot den jongen,
die zijne wapenen droeg:
"Kom,
en laat ons tot de bezetting dezer onbesnedenen overgaan:
misschien zal de HEERE voor ons werken,
want bij den HEERE is geen verhindering om te verlossen
door velen
of door weinigen."
- 7 Toen zeide zijn wapendrager tot hem:
"Doe al wat in uw hart is;
wend u,
zie,
ik ben met u naar uw hart."
- 8 Jonathan nu zeide:
"Zie,
wij zullen overgaan tot die mannen,
en wij zullen ons aan hen ontdekken:
- 9 indien zij aldus tot ons zeggen:
'Staat stil,
totdat wij aan ulieden komen',
zoo zullen wij blijven staan aan onze plaats
en tot hen niet opklimmen;
- 10 maar zeggen zij aldus:
'Klimt tot ons op',
zoo zullen wij opklimmen,
want de HEERE heeft het hen in onze hand gegeven;
en dit zal ons een teeken zijn."
- 11 Toen zij beiden zich aan der Filistijnen bezetting ontdekten,
zoo zeiden de Filistijnen:
"Zie,
de Hebreëen zijn uit de holen uitgegaan,
waarin zij zich verstoken hadden."
- 12 Voorts antwoordden de mannen der bezetting aan Jonathan
en zijnen wapendrager,
en zeiden:
"Klimt op tot ons,
en wij zullen het u wijs maken."
En Jonathan zeide tot zijnen wapendrager:
"Klim achter mij op,
want de HEERE heeft hen gegeven in de hand Israëls."
- 13 Toen krom Jonathan op zijne handen en op zijne voeten,
en zijn wapendrager hem na;
en zij vielen voor Jonathans aangezicht,
en zijn wapendrager doodde hen achter hem.
- 14 Deze eerste slag nu,
waarmede Jonathan en zijn wapendrager omtrent twintig mannen versloegen,
geschiedde omtrent in de helft eens bunders,
zijnde een juk ossen lands.
- 15 En daar was eene beving in het leger op het veld,
en onder het gansche volk;
de bezetting en de verdervers beefden ook zelve;
ja, het land werd beroerd,
want het was eene beving Gods.

Saul verslaat de Filistijnen:

- 16 Als nu de wachters Sauls te Gibeon Benjamins zagen, dat,
zie,
de menigte versmolt
en doorging
en geklopt werd,
- 17 toen zeide Saul tot het volk,
dat bij hem was:
"Telt toch,
en beziet wie van ons weggegaan zijn."
En zij telden,
en zie,
Jonathan en zijn wapendrager waren daar niet.
- 18 Toen zeide Saul tot Ahia:
"Breng de ark Gods herwaarts."
(Want de ark Gods was te dien dage bij de kinderen Israëls).
- 19 En het geschiedde,
toen Saul nog tot den Priester sprak,
dat het rumoer,
hetwelk in der Filistijnen leger was,
zeer toenam
en vermenigvuldigde;
zoo zeide Saul tot den Priester:
"Haal uwe hand in."
- 20 Saul nu
en al het volk, dat bij hem was,
werd te zamen geroepen,
en zij kwamen ten strijde:
en zie,
het zwaard des éénen was tegen den anderen;
daar was een zeer groot gedruisch.
- 21 Daar waren ook Hebreënen bij de Filistijnen als eertijds,
die met hen in 't leger opgetogen waren rondom;
deze nu vervoegden zich óók bij de Israëlieten,
die bij Saul en Jonathan waren.
- 22 Als alle mannen van Israël,
die zich verstoken hadden in het gebergte Efraïms, hoorden,
dat de Filistijnen vluchtten,
zoo kleefden zij óók hen achteraan in den strijd.
- 23 Alzoo verloor de HEERE Israël te dien dage;
en het leger trok over naar Beth-Aven.
- 24 En de mannen Israëls werden mat te dien dage,
want Saul had het volk bezworen,
zeggende:
"Vervloekt zij de man,
die spijze eet tot aan den avond,
opdat ik mij aan mijne vijanden wreke."
Daarom proefde het gansche volk geen spijze.
- 25 En het gansche land kwam in een woud
en daar was honig op het veld;
- 26 toen het volk in het woud kwam,
zie,
zoo was er een honigvloed;
maar niemand raakte met zijne hand aan zijnen mond,
want het volk vreesde de bezwering.
- 27 Maar Jonathan had het niet gehoord,
toen zijn vader het volk bezworen had,

en hij reikte het einde des stafs uit,
 die in zijne hand was,
 en hij doopte denzelven in een honigraat;
 als hij nu zijne hand tot zijnen mond wendde,
 zoo werden zijne oogen verlicht.

28 Toen antwoordde een man uit het volk,
 en zeide:
 "Uw vader heeft het volk zwaarlijk bezworen,
 zeggende:
 'Vervloekt zij de man,
 die heden brood eet':
 daarom bezwijkt het volk."

29 Toen zeide Jonathan:
 "Mijn vader heeft het land beroerd;
 ziet toch hoe mijne oogen verlicht zijn,
 omdat ik een weinig van dezen honig gesmaakt heb:

30 hoeveel meer,
 indien het volk heden had mogen vrijelijk eten van den buit zijner vijanden,
 dien het gevonden heeft!
 Maar nu is die slag niet groot geweest over de Filistijnen."

31 Doch zij sloegen te dien dage de Filistijnen
 van Michmas tot Ajalon;
 en het volk was zeer moede.

32 Toen maakte zich het volk aan den buit,
 en zij namen schapen
 en runderen
 en kalveren,
 en zij slachtten ze tegen de aarde;
 en het volk at ze met het bloed.

33 En men boodschapte het Saul,
 zeggende:
 "Zie,
 het volk bezondigt zich tegen den HEERE,
 etende met het bloed."
 En hij zeide:
 "Gij hebt trouwelooslijk gehandeld,
 wentelt heden eenen grooten steen tot mij."

34 Voorts sprak Saul:
 "Verstrooit u onder het volk,
 en zegt tot hen:
 'Brenge tot mij een iegelijk zijnen os
 en een iegelijk zijn schaap,
 en slacht hier
 en eet,
 en bezondigt u niet aan den HEERE,
 die etende met het bloed.'"
 Toen bracht al het volk een iegelijk zijnen os met zijne hand,
 des nachts,
 en slachtte ze aldaar.

35 Toen bouwde Saul den HEERE een altaar;
 dat was het eerste altaar,
 hetwelk hij den HEERE bouwde.

36 Daarna zeide Saul:
 "Laat ons aftrekken, de Filistijnen na bij nacht,
 en laat ons hen berooven totdat het morgen licht wordt,
 en laat ons niet éénen man onder hen overig laten."
 Zij nu zeiden:
 "Doe al wat goed is in uwe oogen";

maar de Priester zeide:
 "Laat ons herwaarts tot God naderen."
 37 Toen vroegde Saul God:
 "Zal ik aftrekken,
 de Filistijnen na?
 Zult gij hen in de hand Israëls overgeven?"
 Doch Hij antwoordde hem niet te dien dage.
 38 Toen zeide Saul:
 "Komt herwaarts *uit* alle hoeken des volks,
 en verneemt
 en ziet waarin deze zonde heden geschied zij:
 39 want *zoo waarachtig als* de HEERE leeft,
 Die Israël verlost,
 al ware het in mijnen zoon Jonathan,
 zoo zal hij den dood sterven."
 En niemand uit het gansche volk antwoordde hem.
 40 Voorts zeide hij tot het gansche Israël:
 "Gijlieden zult aan de ééne zijde zijn,
 en ik en mijn zoon Jonathan zullen aan de andere zijde zijn."
 Toen zeide het volk tot Saul:
 "Doe wat goed is in uwe oogen."
 41 Saul nu sprak tot den HEERE den God Israëls:
 "Toon den onschuldige."
 Toen werd Jonathan en Saul geraakt,
 en het volk ging *vrij* uit.
 42 Toen zeide Saul:
 "Werpt *het lot* tusschen mij
 en tusschen mijnen zoon Jonathan."
 Toen werd Jonathan geraakt.
 43 Saul dan zeide tot Jonathan:
 "Geef mij te kennen wat gij gedaan hebt."
 Toen gaf Jonathan het hem te kennen,
 en zeide:
 "Ik heb maar een weinig honig geproefd met het uiterste des stafs,
 dien ik in mijne hand had:
 zie *hier* ben ik,
 moet ik sterven?"
 44 Toen zeide Saul:
 "Zóó doe *mij* God
 en zóó doe hij daartoe.
 Jonathan, gij moet den dood sterven."
 45 Maar het volk zeide tot Saul:
 "Zoude Jonathan sterven,
 die deze groote verlossing in Israël gedaan heeft?
 Dat zij verre!
Zoo waarachtig als de HEERE leeft,
 zoo daar een haar van zijn hoofd op de aarde vallen zal,
 want hij heeft *dit* heden met God gedaan."
 Alzoo verloste het volk Jonathan,
 dat hij niet stierf.
 46 Saul nu toog op van achter de Filistijnen,
 en de Filistijnen trokken aan hunne plaats.
 47 Toen nam Saul het koninkrijk van Israël in,
 en hij streed rondom tegen alle zijne vijanden,
 tegen Moab
 en tegen de kinderen Ammons
 en tegen Edom
 en tegen de koningen van Zoba

en tegen de Filistijnen,
 en overal waar hij zich wendde,
 oefende hij straf;
 48 en hij handelde dapperlijk
 en hij sloeg de Amalekieten,
 en hij redde Israël uit de hand desgenen,
 die hem beroofde.
 49 De zonen Sauls nu waren Jonathan
 en Jisvi
 en Malkisúa;
 en de namen zijner twee dochteren waren *deze*:
 de naam der eerstgeborene was Merab,
 en de naam der kleinste was Michal.
 50 En de naam van Sauls huisvrouw was Ahinóam,
 eene dochter van Ahimáaz;
 en de naam zijns krijgsoversten was Abner,
 een zoon van Ner,
 Sauls oom.
 51 En Kis was Sauls vader,
 en Ner, Abners vader, was een zoon Abiëls.
 52 En daar was een sterke krijg tegen de Filistijnen alle de dagen van Saul:
 daarom alle helden
 en alle kloeke mannen,
 die Saul zag,
 die vergaderde hij tot zich.

15

Saul overwint de Amalekieten. Tweede aanzegging zijner verwerping:

1 Toen zeide Samuël tot Saul:
 "De HEERE heeft mij gezonden,
 dat ik u ten koning zalfde over Zijn volk,
 over Israël;
 hoor dan nu de stem der woorden des HEEREN.
 2 Alzóó zegt de HEERE der heirscharen:
 'Ik heb bezocht,
 hetgeen dat Amalek Israël gedaan heeft,
 hoe hij zich tegen hem gesteld heeft op den weg,
 toen hij uit Egypte opkwam:
 3 ga nu henen
 en sla Amalek,
 en verban alles wat hij heeft
 en verschoon hem niet,
 maar dood van den man af tot den vrouw toe,
 van de kinderen tot de zuigelingen,
 van de ossen tot de schapen,
 van de kemelen tot de ezels toe."
 4 Dit verkondigde Saul tot het volk,
 en hij telde hen te Telaïm,
tweehonderdduizend voetvolks,
 en **tienduizend** mannen van Juda.
 5 Als Saul tot bij de stad Amalek kwam,
 zoo leide hij eene achterlage in het dal;
 6 en Saul liet den Kenieten zeggen:
 "Gaat weg,
 wijkt,
 trekt af uit het midden der Amalekieten,
 opdat ik u met hen niet wegruime,

[200.000+10.000=210.000: 3x70.000]

- want gij hebt barmhartigheid gedaan aan alle de kinderen Israëls,
toen zij uit Egypte opkwamen."
Alzoo weken de Kenieten uit het midden der Amalekieten.
- 7 Toen sloeg Saul de Amalekieten van Havila af,
tot waar gij komt te Sur,
dat voor aan Egypte is.
- 8 En hij ving Agag, den Koning der Amalekieten, levend,
maar al het volk verbande hij door de scherpste des zwaards.
- 9 Doch Saul en het *gansche* volk verschoonde Agag,
en de beste schapen en runderen,
en de naast*beste*,
en de lammeren,
en al wat best was,
en zij wilden ze niet verbannen;
maar alle ding, dat verachtelijk
en dat verdwijnende was,
dat verbanden zij.
- 10 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Samuël,
zeggende:
- 11 "Het berouwt Mij,
dat Ik Saul tot koning gemaakt heb,
dewijl hij zich van achter Mij afgekeerd heeft
en Mijne woorden niet bevestigd heeft."
Toen ontstak Samuël
en hij riep tot den HEERE den ganschen nacht.
- 12 Daarna maakte zich Samuël des morgens vroeg op,
Saul tegemoet;
en het werd Samuël geboodschapt,
zeggende:
"Saul is te Karmel gekomen,
en zie,
hij heeft zich eenen pilaar gesteld;
daarna is hij omgetogen
en doorgetrokken,
en naar Gilgal afgekomen."
- 13 Samuël nu kwam tot Saul,
en Saul zeide tot hem:
"Gezegend zijt gij den HEERE;
ik heb des HEEREN woord bevestigd."
- 14 Toen zeide Samuël:
"Wat is dit dan voor eene stem der schapen in mijne ooren
en eene stem der runderen, die ik hoor?"
- 15 Saul nu zeide:
"Zij hebben ze van de Amalekieten gebracht,
want het volk heeft de beste schapen en runderen verschoond
om den HEERE uwen God te offeren;
maar het overige hebben wij verbannen."
- 16 Toen zeide Samuël tot Saul:
"Houd op,
zoo zal ik u te kennen geven
wat de HEERE dezen nacht tot mij gesproken heeft."
Hij dan zeide tot hem:
"Spreek."
- 17 En Samuël zeide:
"Is het niet *alzoo*,
toen gij klein waart in uwe oogen,
dat gij het hoofd der stammen Israëls geworden zijt,
en dat u de HEERE tot koning over Israël gezalfd heeft?"

18 En de HEERE heeft u op den weg gezonden,
en gezegd:
'Ga henen
en verban de zondaars,
de Amalekieten,
en strijd tegen hen,
totdat gij dezelve te niet doet':

19 waarom toch hebt gij naar de stem des HEEREN niet gehoord,
maar zijt tot den roof gevlogen,
en hebt gedaan dat kwaad was in de oogen des HEEREN?"

20 Toen zeide Saul tot Samuël:
"Ik heb immers naar de stem des HEEREN gehoord,
en heb gewandeld op den weg,
op denwelken mij de HEERE gezonden heeft;
en ik heb Agag, den koning der Amalekieten, *mede*gebracht,
maar de Amalekieten heb ik verbannen.

21 Het volk nu heeft genomen van den roof,
schapen en runderen,
het voornaamste van het verbannene,
om den HEERE uwen God op te offeren te Gilgal."

22 Doch Samuël zeide:
"Heeft de HEERE lust aan brandofferen en slachtofferen,
als aan het gehoorzamen van de stem des HEEREN?
Zie,
gehoorzamen is beter dan slachtoffer,
opmerken dan het vette der rammen;

23 want wederspanningheid is eene zonde der tooverij,
en wederstreven is afgoderij en beeldendienst;
omdat gij des HEEREN woord verworpen hebt,
zoo heeft Hij u verworpen,
dat gij geen koning zult zijn."

24 Toen zeide Saul tot Samuël:
"Ik heb gezondigd,
omdat ik des HEEREN bevel en uwe woorden overtreden heb,
want ik heb het volk gevreesd
en naar hunne stem gehoord:

25 nu dan,
vergeef *mij* toch mijne zonde,
en keer met mij weder,
dat ik den HEERE aanbidde."

26 Doch Samuël zeide tot Saul:
"Ik zal met u niet wederkeeren;
omdat gij het woord des HEEREN verworpen hebt,
zoo heeft u de HEERE verworpen,
dat gij geen koning over Israël zult zijn."

27 Als zich Samuël omkeerde om weg te gaan,
zoo greep hij eene slip zijns mantels
en zij scheurde.

28 Toen zeide Samuël tot hem:
"De HEERE heeft heden het koninkrijk Israëls van u afgescheurd,
en heeft het uwen naaste gegeven,
die beter is dan gij.

29 En ook liegt Hij, Die de overwinning Israëls is, niet,
en het berouwt Hem niet;
want Hij is geen mensch,
dat Hem *iets* berouwen zoude."

30 Hij dan zeide:
"Ik heb gezondigd;

- eer mij nu toch voor de oudsten mijns volks
en voor Israël;
en keer weder met mij,
dat ik den HEERE uwen God aanbidde."
- 31 Toen keerde Samuël weder,
Saul na,
en Saul aanbad den HEERE.
- 32 Toen zeide Samuël:
"Breng Agag, den koning der Amalekieten, hier tot mij."
Agag nu ging tot hem weeldelijk,
en Agag zeide:
"Voorwaar de bitterheid des doods is geweken."
- 33 Maar Samuël zeide:
"Gelijk als uw zwaard de vrouwen van hare kinderen beroofd heeft,
alzóó zal uwe moeder van hare kinderen beroofd worden onder de vrouwen."
Toen hieuw Samuël Agag in stukken voor het aangezicht des HEEREN te Gilgal.
- 34 Daarna ging Samuël naar Rama,
en Saul ging op naar zijn huis te Gibeá Sauls.
- 35 En Samuël zag Saul niet meer tot den dag zijns doods toe;
evenwel droeg Samuël leed om Saul,
en het berouwde den HEERE,
dat Hij Saul tot koning over Israël gemaakt had.

16

David tot koning gezalfd:

- 1 Toen zeide de HEERE tot Samuël:
"Hoe lang draagt gij leed om Saul,
dien Ik toch verworpen heb,
dat hij geen koning zij over Israël?
Vul uwen hoorn met olie
en ga henen:
Ik zal u zenden tot Isaï den Bethlehemiet,
want Ik heb Mij eenen koning onder zijne zonen uitgezien."
- 2 Maar Samuël zeide:
"Hoe zoude ik henengaan?
Saul zal het toch hooren
en mij dooden."
Toen zeide de HEERE:
"Neem een kalf van de runderen met u,
en zeg:
'Ik ben gekomen om den HEERE offerande te doen.'
- 3 En gij zult Isaï ten offer noodigen,
en Ik zal u te kennen geven wat gij doen zult,
en gij zult Mij zalven,
dien Ik u zeggen zal."
- 4 Samuël nu deed hetgeen de HEERE gesproken had,
en hij kwam te Bethlehem.
Toen kwamen de oudsten der stad bevende hem tegemoet
en zeiden:
"Is uwe komst *met* vrede?"
- 5 Hij dan zeide:
"*Met* vrede;
ik ben gekomen om den HEERE offerande te doen:
heiligt u,
en komt met mij ten offer."
- 6 En het geschiedde toen zij inkwamen,
zoo zag hij Eliab aan,

en dacht:
"Zekerlijk is *deze* voor den HEERE Zijn gezalfde."
7 Doch de HEERE zeide tot Samuël:
"Zie zijne gestalte niet aan
noch de hoogte zijner statuur,
want Ik heb hem verworpen.
Want het is niet gelijk de mensch ziet;
want de mensch ziet aan wat voor oogen is,
maar de HEERE ziet het hart aan."
8 Toen riep Isaï Abinadab,
en hij deed hem voorbij het aangezicht Samuëls gaan;
doch hij zeide:
"Dezen heeft de HEERE óók niet verkoren."
9 Daarna liet Isaï Samma voorbijgaan;
doch hij zeide:
"Dezen heeft de HEERE óók niet verkoren."
10 Alzoo liet Isaï zijne zeven zonen voorbij het aangezicht van Samuël gaan;
doch Samuël zeide tot Isaï:
"De HEERE heeft deze niet verkoren."
11 Voorts zeide Samuël tot Isaï:
"Zijn dit alle de jongelingen?"
En hij zeide:
"De kleinste is nog overig,
en zie,
hij weidt de schapen."
Samuël nu zeide tot Isaï:
"Zend henen
en laat hem halen,
want wij zullen niet rondom aanzitten,
totdat hij hier zal gekomen zijn."
12 Toen zond hij henen
en bracht hem in,
(hij nu was roodachtig,
mitsgaders schoon van oogen
en schoon van aanzien);
en de HEERE zeide:
"Sta op,
zalf hem,
want deze is het."
13 Toen nam Samuël den oliehoorn,
en hij zalfde hem in het midden zijner broederen:
en de Geest des HEEREN werd vaardig over David
van dien dag af
en voortaan.
Daarna stond Samuël op,
en hij ging naar Rama.
14 En de Geest des HEEREN week van Saul,
en een booze geest van den HEERE verschrikte hem.
15 Toen zeiden Sauls knechten tot hem:
"Zie toch,
een booze geest Gods verschrikt u:
16 onze heer zegge toch uwen knechten,
die voor uw aangezicht *staan*,
dat zij eenen man zoeken,
die op de harp spelen kan;
en het zal geschieden
als de booze geest Gods op u is,
dat hij met zijne hand spele,

- dat het beter met u worde."
- 17 Toen zeide Saul tot zijne knechten:
"Ziet mij toch naar eenen man uit,
die wèl spelen kan,
en brengt hem tot mij."
- 18 Toen antwoordde één van de jongelingen en zeide:
"Zie,
ik heb gezien eenen zoon van Isaï den Bethlehemit,
die spelen kan,
en hij is een dapper held
en een krijgsman
en verstandig in zaken,
en een schoon man,
en de HEERE is met hem."
- 19 Saul nu zond boden tot Isaï,
en zeide:
"Zend uwen zoon David tot mij,
die bij de schapen is."
- 20 Toen nam Isaï eenen ezel met brood,
en eenen lederen zak met wijn,
en een geitebokje,
en zond ze door de hand zijns zoons Davids aan Saul.
- 21 Alzoo kwam David tot Saul;
en hij stond voor zijn aangezicht,
en hij beminde hem zeer,
en hij werd zijn wapendrager.
- 22 Daarna zond Saul tot Isaï om te zeggen:
"Laat toch David voor mijn aangezicht staan,
want hij heeft genade in mijne oogen gevonden."
- 23 En het geschiedde als de geest Gods over Saul was,
zoo nam David de harp,
en hij speelde met zijne hand:
dat was Saul eene verademing,
en het werd beter met hem,
en de booze geest week van hem.

17

David en Goliath:

- 1 En de Filistijnen verzamelden hun heir ten strijde,
en verzamelden zich te Socho,
dat in Juda is;
en zij legerden zich tusschen Socho
en tusschen Azeka,
aan het einde van Dammim.
- 2 Doch Saul en de mannen Israëls verzamelden zich
en legerden zich in het Eikendal,
en stelden de slagorde tegen de Filistijnen aan.
- 3 De Filistijnen nu stonden aan eenen berg aan gene,
en de Israëlieten stonden aan eenen berg aan deze zijde,
en de vallei was tusschen hen.
- 4 Toen ging daar een kampvechter uit,
uit het leger der Filistijnen;
zijn naam was Goliath,
van Gath;
zijne hoogte was zes ellen
en een span,
- 5 en hij had eenen koperen helm op zijn hoofd,

en hij had een schubachtig pantser aan,
en het gewicht des pantsers was **vijfduizend** sikkelen kopers;
6 en een koperen scheenharnas boven zijne voeten,
en een koperen schild tusschen zijne schouderen;
7 en de schacht zijner spies was als een weversboom,
en het lemmer zijner spies was van **zeshonderd** sikkelen ijzer;
en de schilddrager ging voor zijn aangezicht.
8 Deze nu stond
en riep tot de slagorden Israëls,
en zeide tot hen:
"Waarom zoudt gijlieden uittrekken
om de slagorde te stellen?
Ben ik niet een Filistijn,
en gijlieden knechten van Saul?
Kiest eenen man onder u,
die tot mij afkome:
9 indien hij tegen mij strijden
en mij verslaan kan,
zoo zullen wij ulieden tot knechten zijn:
maar indien ik hem overwin
en hem sla,
zoo zult gij ons tot knechten zijn
en ons dienen."
10 Voorts zeide de Filistijn:
"Ik heb heden de slagorden Israëls gehoond, *zeggende*:
'Geef mij eenen man,
dat wij te zamen strijden.'"
11 Toen nu Saul en het gansche Israël deze woorden des Filistijns hoorden,
zoo ontzetten zij zich,
en vreesden zeer.
12 David nu was de zoon des Efrathischen mans
van Bethlehem-Juda,
wiens naam was Isaï,
en *die* acht zonen had;
en in de dagen Sauls was hij een oud man,
afgaande onder de mannen.
13 En de **drie** grootste zonen van Isaï gingen henen,
zij volgden Saul na in den krijg.
De namen nu zijner **drie** zonen,
die in den krijg gingen,
waren:
Eliab de eerstgeborene,
en zijn tweede Abinadab,
en de derde Samma.
14 En David was de kleinste;
en de **drie** grootsten waren Saul nagevolgd.
15 Doch David ging henen
en kwam weder van Saul,
om zijns vaders schapen te weiden te Bethlehem.
16 De Filistijn nu trad toe des morgens vroeg en des avonds;
alzoo stelde hij zich *daar* **veertig** dagen lang.
17 En Isaï zeide tot zijnen zoon David:
"Neem toch voor uwe broeders **eene** efa van dit geroost koren,
en deze **tien** brooden,
en breng ze met haast in het leger tot uwe broederen,
18 maar breng deze **tien** melkkazen aan den overste over duizend;
en gij zult uwe broederen bezoeken,
of het hun wel gaat,

[1+10+10=21 3x7]

en gij zult van hen pand medenemen."
19 Saul nu,
en zij,
en alle mannen Israëls waren bij het Eikendal met de Filistijnen strijdende.
20 Toen maakte zich David des morgens vroeg op,
en hij liet de schapen bij den hoeder,
en hij nam het op
en ging henen,
gelijk als Isaï hem bevolen had;
en hij kwam aan den wagenburg,
als het heir in slagorde uittoog
en men ten strijde riep.
21 En de Israëlieten en de Filistijnen stelden slagorde tegen slagorde.
22 David nu liet de vaten van zich onder de hand des bewaarders der vaten,
en hij liep ter slagorde;
en hij kwam
en vraagde zijnen broederen naar *hunnen* welstand.
23 Toen hij met hen sprak,
zie,
zoo kwam de kampvechter op;
zijn naam was Goliath,
de Filistijn van Gath uit der Filistijnen heir,
en hij sprak achtervolgens die woorden,
en David hoorde ze.
24 Doch alle mannen in Israël,
als zij dien man zagen,
zoo vluchtten zij voor zijn aangezicht
en zij vreesden zeer;
25 en de mannen Israëls zeiden:
"Hebt gijlieden dien man wel gezien,
die opgekomen is?
Want hij is gekomen om Israël te hoonen;
en het zal geschieden,
dat de koning dien man, die hem slaat,
met grooten rijkdom verrijken zal,
en hij zal hem zijne dochter geven,
en hij zal zijns vaders huis vrijmaken in Israël."
26 Toen zeide David tot de mannen,
die bij hem stonden,
zeggende:
"Wat zal men dien man doen,
die dezen Filistijn verslaat,
en den smaad van Israël wendt?
Want wie is deze onbesneden Filistijn,
dat hij de slagorden des levenden Gods zoude hoonen?"
27 Wederom zeide hem het volk achtereenvolgens dat woord
zeggende:
"Alzoo zal men den man doen,
die hem slaat."
28 Als Eliab,
zijn oudste broeder, hem tot die mannen hoorde spreken,
zoo ontstak de toorn Eliabs tegen David,
en hij zeide:
"Waarom zijt gij nu afgekomen,
en onder wien hebt gij de weinige schapen in de woestijn gelaten?
Ik ken uwe vermetelheid en de boosheid uws harten wel,
want gij zijt afgekomen,
opdat gij den strijd zaagt."

29 Toen zeide David:
"Wat heb ik nu gedaan?
Is er geen oorzaak?"

30 En hij wendde zich af van dien naar een ander toe,
en hij zeide achtereenvolgens dat woord,
en het volk gaf hem weder antwoord achtereenvolgens de eerste woorden.

31 Toen nu die woorden gehoord werden,
die David gesproken had,
en in de tegenwoordigheid Sauls verkondigd werden,
zoo liet hij hem halen.

32 En David zeide tot Saul:
"Aan geen mensch ontvalle het hart om zijnentwil:
uw knecht zal henegaan
en hij zal met dezen Filistijn strijden."

33 Maar Saul zeide tot David:
"Gij zult niet kunnen henegaan tot dezen Filistijn om met hem te strijden,
want gij zijt een jongeling,
en hij is een krijgsman van zijn jeugd af."

34 Toen zeide David tot Saul:
"Uw knecht weidde de schapen zijns vaders,
en daar kwam een leeuw en een beer,
en nam een schaap van de kudde weg;

35 en ik ging uit,
hem na,
en ik sloeg hem,
en redde het uit zijnen mond;
en toen hij tegen mij opstond,
zoo vatte ik hem bij zijnen baard,
en sloeg hem
en doodde hem:

36 uw knecht heeft zoo den leeuw als den beer geslagen;
alzóó zal deze onbesneden Filistijn zijn
gelijk een van die,
omdat hij de slagorden des levenden Gods gehoond heeft."

37 Voorts zeide David:
"De HEERE, Die mij van de macht des leeuws gered heeft
en uit de macht des beers,
die zal mij redden uit de hand dezes Filistijns."
Toen zeide Saul tot David:
"Ga henen,
en de HEERE zij met u."

38 En Saul kleedde David met zijne kleederen,
en zette een koperen helm op zijn hoofd,
en kleedde hem met een pantser.

39 En David gordde zijn zwaard aan over zijne kleederen
en wilde gaan;
want hij had het nooit beproefd.
Toen zeide David tot Saul:
"Ik kan in deze niet gaan,
want ik heb het nooit beproefd";
en David leide ze van zich.

40 En hij nam zijnen staf in zijne hand,
en hij koos zich vijf gladde steenen uit de beek,
en leide ze in de herderstasch,
die hij had,
te weten in den zak,
en zijn slinger was in zijne hand;
alzoó naderde hij tot den Filistijn.

41 De Filistijn ging óók henen,
gaande
en naderende tot David;
en zijn schilddrager ging voor zijn aangezicht.

42 Toen de Filistijn opzag
en David zag,
zoo verachtte hij hem;
want hij was een jongeling,
roodachtig,
mitsgaders schoon van aanzien.

43 De Filistijn nu zeide tot David:
"Ben ik een hond,
dat gij tot mij komt met stokken?"
En de Filistijn vloekte David bij zijne goden.

44 Daarna zeide de Filistijn tot David:
"Kom tot mij,
zoo zal ik uw vleesch den vogelen des hemels geven
en den dieren des velds."

45 David daarentegen zeide tot den Filistijn:
"Gij komt tot mij
met een zwaard
en eene spies
en met een schild,
maar ik kom tot u in den Naam des HEEREN der heirscharen,
des Gods der slagorden Israëls,
dien gij gehoond hebt.

46 Te dezen dage zal de HEERE u besluiten in mijne hand,
en ik zal u slaan,
en ik zal uw hoofd van u wegnemen,
en ik zal de doode lichamen van der Filistijnen leger dezen dag
den vogelen des hemels
en den beesten des velds geven:
en de gansche aarde zal weten,
dat Israël eenen God heeft,

47 en deze gansche vergadering zal weten,
dat de HEERE niet door het zwaard,
noch door de spies verlost;
want de krijg is des HEEREN,
Die zal ulieden in onze hand geven."

48 En het geschiedde,
toen de Filistijn zich opmaakte
en henenging
en David tegemoet naderde,
zoo haastte zich David
en liep naar de slagorde toe,
den Filistijn tegemoet;

49 en David stak zijne hand in de tasch
en hij nam eenen steen daaruit,
en hij slingerde,
en trof den Filistijn in zijn voorhoofd,
zoodat de steen zonk in zijn voorhoofd,
en hij viel op zijn aangezicht ter aarde:

50 alzoo overweldigde David den Filistijn
met eenen slinger
en met eenen steen,
en hij versloeg den Filistijn
en doodde hem.
Doch David had geen zwaard in de hand;

- 51 daarom liep David,
en stond op den Filistijn,
en nam zijn zwaard,
en hij trok het uit zijne scheede,
en hij doodde hem
en hieuw hem het hoofd daarmee af.
Toen de Filistijnen zagen,
dat hun geweldigste dood was,
zoo vluchtten zij.
- 52 Toen maakten zich de mannen van Israël en Juda op
en juichten;
en vervolgden de Filistijnen tot waar men komt aan de vallei,
en tot aan de poorten van Ekron;
en der Filistijnen verwonden vielen op den weg van Saäraïm
en tot aan Gath
en tot aan Ekron.
- 53 Daarna keerden de kinderen Israëls om van het hittig najagen der Filistijnen,
en zij beroofden hunne legers.
- 54 Daarna nam David het hoofd des Filistijns
en bracht het naar Jeruzalem,
maar zijne wapenen leide hij in zijne tent.
- 55 Toen Saul David zag uitgaan den Filistijn tegemoet,
zeide hij tot Abner den krijgsoverste:
"Wiens zoon is deze jongeling, Abner?"
En Abner zeide:
"Zoo waarachtig als uwe ziel leeft, o koning,
ik weet het niet."
- 56 De koning nu zeide:
"Vraagt gij het,
wiens zoon deze jongeling is."
- 57 Als David wederkeerde van het slaan des Filistijns,
zoo nam hem Abner,
en hij bracht hem voor het aangezicht Sauls,
en het hoofd des Filistijns was in zijne hand.
- 58 En Saul zeide tot hem:
"Wiens zoon zijt gij, jongeling?"
En David zeide:
"Ik ben een zoon van uwen knecht Isaï,
den Bethlehemiet."

18

Vriendschap tusschen Jonathan en David. Jaloerschheid van Saul:

- 1 Het geschiedde nu als hij geëindigd had tot Saul te spreken,
dat de ziel van Jonathan verbonden werd aan de ziel van David,
en Jonathan beminde hem als zijne ziel.
- 2 En Saul nam hem te dien dage,
en liet hem niet wederkeeren tot zijns vaders huis.
- 3 Jonathan nu en David maakten een verbond,
dewijl hij hem liefhad als zijne ziel;
- 4 en Jonathan deed zijnen mantel af,
dien hij aanhad,
en gaf hem David,
ook zijne kleederen,
ja,
tot zijn zwaard toe
en tot zijnen boog toe,
en tot zijn gordel toe.

- 5 En David toog uit overal waar Saul hem zond;
hij gedroeg zich voorzichtiglijk,
en Saul stelde hem over de krijgslieden;
en hij was aangenaam in de oogen des ganschen volks,
en ook in de oogen der knechten Sauls.
- 6 Het geschiedde nu,
toen zij kwamen en David wederkeerde van het slaan der Filistijnen,
dat de vrouwen uitgingen uit alle de steden van Israël
met gezang
en reien,
den koning Saul tegemoet,
met trommels
met vreugde,
en met muziek-instrumenten.
- 7 En de vrouwen spelende
antwoordden *elkander*
en zeiden:
"Saul heeft zijne duizenden verslagen,
maar David zijne tienduizenden."
- 8 Toen ontstak Saul zeer,
en dat woord was kwaad in zijne oogen,
en hij zeide:
"Zij hebben David tienduizend gegeven,
doch mij hebben zij *maar* duizend gegeven,
en voorzeker zal het koninkrijk nog voor hem zijn."
- 9 En Saul had het oog op David van dien dag aan
en voortaan.
- 10 En het geschiedde des anderen daags,
dat de booze geest Gods over Saul vaardig werd,
en hij profeteerde midden in het huis;
en David speelde op snarenspeel met zijne hand,
als van dag tot dag.
Saul nu had eene spies in de hand,
- 11 en Saul schoot den spies,
en zeide:
"Ik zal David aan den wand spitten";
maar David wendde zich twee maal van zijn aangezicht af.
- 12 En Saul vreesde voor David,
want de HEERE was met hem,
en Hij was van Saul geweken.
- 13 Daarom deed hem Saul van zich weg,
en hij stelde hem zich tot een overste van duizend;
en hij ging uit,
en hij ging in voor het aangezicht des volks.
- 14 En David gedroeg zich voorzichtiglijk op alle zijne wegen,
en de HEERE was met hem.
- 15 Toen nu Saul zag,
dat hij zich zeer voorzichtiglijk gedroeg,
vreesde hij voor zijn aangezicht.
- 16 Doch gansch Israël en Juda had David lief,
want hij ging uit
en hij ging in voor hun aangezicht.

David wordt Sauls schoonzoon:

- 17 Derhalve zeide Saul tot David:
"Zie,
mijn grootste dochter Merab zal ik u tot vrouw geven:
alleenlijk wees mij een dapper zoon,

en voer den krijg des HEEREN."
(Want Saul zeide:
"Dat mijne hand niet tegen hem zij,
maar dat de hand der Filistijnen tegen hem zij").

18 Doch David zeide tot Saul:
"Wie ben ik,
en wat is mijn leven,
en mijns vaders huisgezin in Israël,
dat ik des konings schoonzoon zoude worden?"

19 Het geschiedde nu ten tijde,
als men Merab, de dochter Sauls, aan David geven zoude,
zoo is zij aan Adriël den Meholathiet, tot vrouw gegeven.

20 Doch Michal, de dochter Sauls, had David lief.
Toen dat Saul te kennen werd gegeven,
zoo was die zaak recht in zijne oogen,

21 en Saul zeide:
"Ik zal ze hem geven,
dat zij hem ten valstrik zij,
en dat de hand der Filistijnen tegen hem zij."
Daarom zeide Saul tot David:
"Met de andere zult gij heden mijn schoonzoon worden."

22 En Saul gebood zijne knechten:
"Spreekt met David heimelijk,
zeggende:
"Zie,
de koning heeft lust aan u,
en alle zijne knechten hebben u lief;
word dan nu des konings schoonzoon."

23 En de knechten Sauls spraken deze woorden voor de ooren Davids.
Toen zeide David:
"Is dat licht in ulieder oogen
des konings schoonzoon te worden,
daar ik een arm
en verachtzaam man ben?"

24 En de knechten Sauls boodschapten hem,
zeggende:
"Zulke woorden heeft David gesproken."

25 Toen zeide Saul:
"Aldus zult gijlieden tot David zeggen:
"De koning heeft geen lust aan den bruidschat,
maar aan **honderd** voorhuiden der Filistijnen,
opdat men zich wreke aan des konings vijanden."
Want Saul dacht David te vellen door de hand der Filistijnen.

26 Zijne knechten nu boodschapten David deze woorden;
en die zaak was recht in de oogen Davids,
dat hij des konings schoonzoon zoude worden.
Maar de dagen waren nog niet vervuld.

27 Toen maakte David zich op,
en hij en zijne mannen gingen henen
en zij sloegen onder de Filistijnen **tweehonderd** mannen,
en David bracht hunne voorhuiden,
en men leverde ze den koning volkomen,
opdat hij des konings schoonzoon worden zoude.
Toen gaf Saul hem zijne dochter Michal tot vrouw.

28 En Saul zag
en merkte,
dat de HEERE met David was;
en Michal, de dochter Sauls, had hem lief.

29 Toen vreesde Saul nog meer voor David;
en Saul was David een vijand alle *zijne* dagen.
30 Als de vorsten der Filistijnen uittogen,
zoo geschiedde het als zij uittogen,
dat David kloeker was dan alle de knechten Sauls,
zoodat zijn naam zeer geacht was.

19

David vlucht voor Saul:

1 Derhalve sprak Saul tot zijnen zoon Jonathan,
en tot alle zijne knechten om David te dooden.
Doch Jonathan, Sauls zoon, had groot welgevallen aan David;
2 en Jonathan verkondigde het David,
zeggende:
"Mijn vader Saul zoekt u te dooden;
nu dan, wacht u toch 's morgens,
en blijf in het verborgen
en versteek u.
3 Doch ik zal uitgaan,
en aan de hand mijns vaders staan op het veld waar gij zult zijn,
en ik zal van u tot mijnen vader spreken,
en zal zien wat het zij:
dat zal ik u verkondigen."
4 Zoo sprak Jonathan goed van David tot zijnen vader Saul,
en hij zeide tot hem:
"De koning zondige niet tegen zijnen knecht David,
omdat hij tegen u niet gezondigd heeft,
en omdat zijne daden voor u zeer goed zijn.
5 Want hij heeft zijne ziel in zijne hand gezet,
en hij heeft den Filistijn verslagen,
en de HEERE heeft een groot heil aan gansch Israël gedaan;
gij hebt het gezien,
en gij zijt verblijd geweest,
waarom zoudt gij dan tegen onschuldig bloed zondigen,
David zonder oorzaak doodende?"
6 Saul nu hoorde naar de stem Jonathans,
en Saul zwoer:
"*Zoo waarachtig als de HEERE leeft,*
hij zal niet gedood worden."
7 En Jonathan riep David,
en Jonathan gaf hem alle deze woorden te kennen;
en Jonathan bracht David tot Saul,
en hij was voor zijn aangezicht als gisteren *en* eergisteren.
8 En daar werd wederom krijg,
en David toog uit
en streed tegen de Filistijnen,
en hij sloeg hen met eenen grooten slag,
en zij vloden voor zijn aangezicht.
9 Doch de booze geest des HEEREN was over Saul,
en hij zat in zijn huis,
en zijne spies was in zijne hand;
en David speelde op snarenspeel met de hand.
10 Saul nu zocht met de spies David aan den wand te spitten,
doch hij ontweek van het aangezicht Sauls,
die met de spies in den wand sloeg.
Toen vlood David
en ontkwam in dienzelfden nacht.

- 11 Maar Saul zond boden henen tot Davids huis,
dat zij hem bewaarden
en dat zij hem des morgens doodden.
- 12 En Michal liet David door een venster neder,
en hij ging henen
en vluchtte,
en ontkwam.
- 13 En Michal nam een beeld
en zij leide het in het bed;
en zij leide een geitenvel aan zijne hoofdpeluw,
en dekte het met een kleed toe.
- 14 Saul nu zond boden om David te halen.
Zij dan zeide:
"Hij is ziek."
- 15 Toen zond Saul boden om David te bezien,
zeggende:
"Brenge hem in het bed tot mij op,
dat men hem doode."
- 16 Als de boden kwamen,
zoo zie,
er was een beeld in het bed,
en daar was een geitenvel aan zijne hoofdpeluw.
- 17 Toen zeide Saul tot Michal:
"Waarom hebt gij mij alzóó bedrogen,
en hebt mijnen vijand laten gaan
dat hij ontkomen is?"
Michal nu zeide tot Saul:
"Hij zeide tot mij:
'Laat mij gaan;
waarom zoude ik u doodden.'"
- 18 Alzoo vluchtte David
en ontkwam,
en hij kwam tot Samuël te Rama,
en hij gaf hem te kennen al wat Saul hem gedaan had,
en hij en Samuël gingen henen
en zij bleven te Najoth.
- 19 En men boodschapte Saul,
zeggende:
"Zie,
David is te Najoth bij Rama."
- 20 Toen zond Saul boden henen om David te halen;
die zagen eene vergadering van Profeten,
profeteerende,
en Samuël staande over hen gesteld;
en de Geest Gods was over Sauls boden
en die profeteerden ook.
- 21 Toen men het Saul boodschapte,
zoo zond hij andere boden,
en die profeteerden óók:
toen voer Saul voort en zond de derde boden,
en die profeteerden óók.
- 22 Daarna ging hij ook zelf naar Rama,
en hij kwam tot den grooten waterput,
die te Sechu was,
en hij vraagde
en zeide:
"Waar is Samuël en David?"
Toen werd hem gezegd:

"Zie,
zij zijn te Najoth bij Rama."
23 Toen ging hij derwaarts naar Najoth bij Rama
en dezelfde Geest Gods was ook op hem,
en hij, al voortgaande, profeteerde,
totdat hij te Najoth in Rama kwam;
24 en hij toog zelf óók zijne kleederen uit,
en hij profeteerde zelf óók voor het aangezicht Samuëls,
en hij viel bloot neder dien ganschen dag
en den ganschen nacht.
Daarom zegt men:
"Is Saul óók onder de Profeten?"

20

Verbond tusschen David en Jonathan:

1 Toen vluchtte David van Najoth bij Rama,
en hij kwam
en zeide voor het aangezicht Jonathans:
"Wat heb ik gedaan,
wat is mijne misdaad
en wat is mijne zonde voor het aangezicht uws vaders,
dat hij mijne ziel zoekt?"
2 Hij daarentegen zeide tot hem:
"Dat zij verre,
gij zult niet sterven.
Zie,
mijn vader doet geen groote zaak
noch kleine zaak,
die hij voor mijn oor niet openbaart;
waarom zoude dan mijn vader deze zaak voor mij verbergen?
Dat is zoo niet."
3 Toen zwoer David verder
en zeide:
"Uw vader weet zeer wel,
dat ik genade in uwe oogen gevonden heb;
daarom heeft hij gezegd:
'Dat Jonathan dit niet wete,
opdat hij zich niet bekommere;
en zekerlijk, *zoo waarachtig als* de HEERE leeft,
en uwe ziel leeft,
daar is maar als één schrede tusschen mij
en tusschen den dood."
4 Jonathan nu zeide tot David:
"Wat uwe ziel zegt,
dat zal ik u doen."
5 En David zeide tot Jonathan:
"Zie,
morgen is de nieuwe maan,
dat ik zekerlijk met den koning zoude aanzitten om te eten;
zoo laat mij gaan,
dat ik mij op het veld verberge tot aan den derden avond.
6 Indien uw vader mij gewisselijk mist,
zoo zult gij zeggen:
"David heeft van mij zeer begeerd,
dat hij tot zijne stad Bethlehem mocht loopen,
want aldaar is een jaarlijksch offer voor het gansche geslacht."
7 Indien hij aldus zegt:

- "Het is goed",
zoo heeft uw knecht vrede;
maar indien hij gansch ontstoken is,
zoo weet,
dat het kwaad bij hem ten volle is besloten.
- 8 Doe dan barmhartigheid aan uwen knecht,
want gij hebt uwen knecht in een verbond des HEEREN met u gebracht;
maar is er eene misdaad in mij,
zoo doodt gij mij,
waarom zoudt gij mij toch tot uwen vader brengen?"
- 9 Toen zeide Jonathan:
"Dat zij verre van u;
maar indien ik zekerlijk merkte,
dat dit kwaad bij mijnen vader ten volle besloten was,
dat het u zoude overkomen,
zoude ik dat u dan niet te kennen geven?"
- 10 David nu zeide tot Jonathan:
"Wie zal het mij te kennen geven,
indien uw vader u wat hardt antwoordt?"
- 11 Toen zeide Jonathan tot David:
"Kom,
laat ons toch uitgaan in het veld";
en die beiden gingen uit in het veld.
- 12 En Jonathan zeide tot David:
"De HEERE de God Israëls,
— indien ik mijnen vader onderzocht zal hebben omtrent dezen tijd,
morgen *of* overmorgen,
en zie,
het is goed voor David,
en ik dan tot u niet zende
en *het* voor uw oor openbare:
- 13 alzóó doe de HEERE aan Jonathan
en alzóó doe Hij daartoe.
Als mijnen vader het kwaad over u behaagt,
zoo zal ik het voor uw oor ontdekken,
en ik zal u laten trekken,
dat gij in vrede henengaat;
en de HEERE zij met u,
gelijk Hij met mijnen vader geweest is.
- 14 En zult gij niet,
indien ik dan nog leve,
ja, zult gij niet de weldadigheid des HEEREN aan mij doen,
dat ik niet sterve?
- 15 Ook zult gij uwe weldadigheid niet afsnijden van mijn huis tot in eeuwigheid,
ook niet wanneer de HEERE eenen iegelijken der vijanden Davids
van den aardbodem zal afgesneden hebben."
- 16 Alzoo maakte Jonathan *een verbond* met het huis Davids, *zeggende*:
"Dat het de HEERE eische van de hand der vijanden Davids."
- 17 En Jonathan voer voort met David te doen zweren,
omdat hij hem liefhad;
want hij had hem lief met de liefde zijner ziel.
- 18 Daarna zeide Jonathan tot hem:
"Morgen is de nieuwe maan;
dan zal men u missen,
want uwe zitplaats zal ledig gevonden worden.
- 19 En als gij de drie dagen zult uitgebleven zijn,
kom haastig af,
en ga tot de plaats,

waar gij u verborgen hadt ten dage dezer handeling,
en blijf bij den steen Ezel:
20 zoo zal ik drie pijlen ter zijde schieten,
alsof ik naar een teeken schoot;
21 en zie,
ik zal den jongen zenden, *zeggende*:
'Ga heen,
zoek de pijlen';
indien ik uitdrukkelijk tot den jongen zeg:
'Zie,
de pijlen zijn van u af en herwaarts,
neem hem',
en komt gij,
want er is vrede voor u,
en er is geen ding,
zoo waarlijk de HEERE leeft.
22 Maar indien ik tot den jongen alzóó zeg:
'Zie
de pijlen zijn van u af en verder':
ga heen,
want de HEERE heeft u laten gaan.
23 En aangaande de zaak,
waarvan ik en gij gesproken hebben:
zie,
de HEERE zij tusschen mij
en tusschen u tot in eeuwigheid."
24 David nu verborg zich in het veld;
en als het nieuwe maan was,
zat de koning bij de spijs om te eten.
25 Toen de koning zich gezet had op zijne zitplaats,
op ditmaal gelijk de andere maal,
aan de stede bij den wand,
zoo stond Jonathan op,
en Abner zat aan Sauls zijde,
en Davids plaats werd ledig gevonden.
26 En Saul sprak te dien dage niets,
want hij zeide:
"Hem is wat voorgevallen,
dat hij niet rein is,
voorzeker is hij niet rein."
27 Het geschiedde nu des anderen daags,
den tweeden der nieuwe maan,
als Davids plaats ledig gevonden werd,
zoo zeide Saul tot zijnen zoon Jonathan:
"Waarom is de zoon van Isaï noch gisteren noch heden tot de spijs gekomen?"
28 En Jonathan antwoordde Saul:
"David begeerde van mij ernstiglijk naar Bethlehem te mogen gaan,
29 en hij zeide:
'Laat mij toch gaan,
want ons geslacht heeft een offer in de stad,
en mijn broeder heeft het mij zelf geboden:
heb ik nu genade in uwe oogen gevonden,
laat mij toch ontslagen zijn,
dat ik mijne broeders zie.'
Hierom is hij aan des konings tafel niet gekomen."
30 Toen ontstak de toorn Sauls tegen Jonathan,
en hij zeide tot hem:
"Gij zoon der verkeerde in wederspanningheid,

weet ik het niet,
dat gij den zoon van Isai verkoren hebt tot uwe schande,
en tot schande van de naaktheid uwer moeder?

31 Want alle de dagen,
dat de zoon van Isai op den aardbodem leven zal,
zult gij
noch uw koninkrijk bevestigd worden:
nu dan,
zend henen
en haal hem tot mij,
want hij is een kind des doods."

32 Toen antwoordde Jonathan Saul zijnen vader,
en zeide tot hem:
"Waarom zal hij gedood worden?
Wat heeft hij gedaan?"

33 Toen schoot Saul de spies op hem,
om hem te slaan.
Alzoo merkte Jonathan,
dat dit ten volle bij zijnen vader besloten was David te dooden;

34 daarom stond Jonathan van de tafel op in de hittigheid des toorns,
en hij at op den tweeden dag der nieuwen maan geen brood,
want hij was bekommerd om David,
omdat zijn vader hem gesmaad had.

35 En het geschiedde des morgens,
dat Jonathan in het veld ging op den tijd,
die David bestemd was,
en daar was een kleine jongen bij hem;

36 en hij zeide tot zijnen jongen:
"Loop,
zoek nu de pijlen,
die ik schieten zal."
De jongen liep heen,
en hij schoot eenen pijl,
dien hij over hem deed vliegen.

37 Toen de jongen tot aan de plaats van den pijl,
dien Jonathan geschoten had,
gekomen was,
zoo riep Jonathan den jongen na
en zeide:
"Is niet de pijl van u af en verder?"

38 Wederom riep Jonathan den jongen na:
"Haast u,
spoed u,
sta niet stil."
De jongen van Jonathan nu raapte den pijl op,
en hij kwam tot zijnen heer.

39 Doch de jongen wist daar niets van:
Jonathan en David alleen wisten van de zaak.

40 Toen gaf Jonathan zijn gereedschap aan den jongen,
dien hij had,
en hij zeide tot hem:
"Ga heen,
breng het in de stad."

41 Als de jongen heenging,
zoo stond David op van de zuidzijde,
en hij viel op zijn aangezicht ter aarde,
en hij boog zich driemaal;
en zij kusten elkander,

en weenden met elkander,
totdat David het gansch veel maakte.
42 Toen zeide Jonathan tot David:
"Ga in vrede;
hetgeen wij beiden in den Naam des HEEREN gezworen hebbende,
zeggende:
'De HEERE zij tusschen mij en tusschen u,
en tusschen mijn zaad en tusschen uw zaad',
dat zij tot in eeuwigheid."
43 Daarna stond hij op
en ging henen,
en Jonathan kwam in de stad.

21

David te Nob:

1 Toen kwam David te Nob tot den Priester Achimélech;
en Achimélech kwam David bevende tegemoet,
en hij zeide tot hem:
"Waarom zijt gij alléén,
en geen man met u?"
2 En David zeide tot den Priester Achimélech:
"De koning heeft mij eene zaak bevolen,
en zeide tot mij:
'Laat niemand iets van de zaak weten
om welke ik u gezonden heb
en die ik u geboden heb;
den jongelingen nu heb ik de plaats van zulk eenen te kennen gegeven.'
3 En nu wat is er onder uwe hand?
Geef mij vijf brooden in mijne hand,
of wat er gevonden wordt."
4 En de Priester antwoordde David
en zeide:
"Daar is geen gemeen brood onder mijne hand,
maar er is heilig brood,
wanneer de jongelingen zich slechts van de vrouwen onthouden hebben."
5 David nu antwoordde den Priester
en zeide tot hem:
"Ja voorzeker,
de vrouwen zijn ons onthouden geweest
gisteren en eergisteren toen ik uitging,
en de vaten der jongelingen zijn heilig;
en het is eenigerwijze gemeen *brood*,
te meer dewijl heden *ander* in de vaten zal geheilgd worden."
6 Toen gaf de Priester hem dat heilige brood,
dewijl daar geen brood was dan de toonbrooden,
die van voor het aangezicht des HEEREN weggenomen waren,
dat men warm brood daar leide ten dage als dat weggenomen werd.
7 Daar was nu een man van de knechten Sauls
te dienzelfden dage opgehouden voor het aangezicht des HEEREN,
en zijn naam was Doëg,
een Edomiet,
de machtigste onder de herderen, die Saul had.
8 En David zeide tot Achimélech:
"Is hier onder uwe hand geen spies of zwaard?
Want ik heb noch mijn zwaard
noch ook mijne wapenen in mijne hand genomen,
dewijl de zaak des konings haast had."

- 9 Toen zeide de Priester:
"Het zwaard van Goliath den Filistijn welken gij sloegt in het Eikendal,
zie,
dat is *hier*,
gewonden in een kleed,
achter den efod:
indien gij u dat nemen wilt,
zoo neem het,
want hier is geen ander dan dat."
David nu zeide:
"Daar is zijns gelijke niet,
geef het mij."
10 En David maakte zich op
en vluchtte te dien dage van het aangezicht Sauls,
en hij kwam tot Achis,
den koning van Gath.

David te Gath:

- 11 Doch de knechten van Achis zeiden tot hem:
"Is deze niet David,
de koning des lands?
Zong men niet van dezen in de reien,
zeggende:
'Saul heeft zijne **duizenden** verslagen,
maar David zijne **tienduizenden**.'"
12 En David leide deze woorden in zijn hart,
en hij was zeer bevreesd voor het aangezicht van Achis,
den koning van Gath.
13 Daarom veranderde hij zijn gelaat voor hunne oogen,
en hij maakte zichzelve gek onder hunne handen,
en hij bekrabbelde de deuren der poort,
en hij liet zijn zever in zijnen baard afloopen.
14 Toen zeide Achis tot zijne knechten:
"Zie,
gij ziet,
dat de man razend is:
waarom hebt gij hem tot mij gebracht?
15 Heb ik razenden gebrek,
dat gij dezen gebracht hebt
om voor mij te razen?
Zal deze in mijn huis komen?"

22

David in de spelonk van Adullam en het land van Moab:

- 1 Toen ging David van daar
en ontkwam in de spelonk Adullams.
En zijne broeders hoorden het,
en het gansche huis zijns vaders,
en kwamen derwaarts tot hem af:
2 en tot hem vergaderden
alle man, die benauwd was,
en alle man, die eenen schuldeischer had,
en alle man, wiens ziel bitterlijk bedroefd was,
en hij werd tot overste over hen,
zoodat bij hem waren omtrent **vierhonderd** mannen.
3 En David ging van daar naar Mizpa der Moabieten;
en hij zeide tot den koning der Moabieten:

"Laat toch mijn vader en mijne moeder bij ulieden uitgaan,
totdat ik weet,
wat God mij doen zal."
4 En hij bracht hen voor het aangezicht des konings der Moabieten,
en zij bleven bij hem alle de dagen,
die David in de vesting was.
5 Doch de Profeet Gad zeide tot David:
"Blijf in de vesting niet,
ga henen,
en ga in het land van Juda."
Toen ging David henen,
en hij kwam in het woud Hereth.

Saul wreekt zich op de priesters te Nob:

6 En Saul hoorde,
dat David bekend geworden was
en de mannen, die bij hem waren.
Saul nu zat op eenen heuvel onder het geboomte te Rama,
en hij had zijne spies in zijne hand,
en alle zijne knechten stonden bij hem.
7 Toen zeide Saul tot zijne knechten,
die bij hem stonden:
"Hoor toch,
gij zonen Benjamins:
zal ook de zoon van Isaï u alegader akkers en wijnbergen geven?
Zal hij u allen tot oversten van duizenden en oversten van honderden stellen,
8 dat gij u allen tegen mij verbonden hebt,
en niemand *voor* mijn oor openbaart,
dat mijn zoon een verbond gemaakt heeft met den zoon van Isaï,
en niemand is onder ulieden,
dien het wee doet van mijnentwege,
en die het *voor* mijn oor openbaart;
want mijn zoon heeft mijnen knecht tegen mij opgewekt
tot een lagenlegger,
gelijk het te dezen dage is."
9 Toen antwoordde Doëg de Edomiet,
die bij de knechten Sauls stond,
en zeide:
"Ik zag den zoon van Isaï komende te Nob
tot Achimélech,
den zoon van Ahitub,
10 die den HEERE voor hem vraagde,
en gaf hem teerkost;
hij gaf hem ook het zwaard van Goliath den Filistijn."
11 Toen zond de koning henen
om den Priester Achimélech, den zoon van Ahitub, te roepen,
en zijns vaders gansche huis,
de Priesters die te Nob waren;
en zij kwamen allen tot den koning.
12 En Saul zeide:
"Hoor nu, gij zoon van Ahitub."
En hij zeide:
"Zie *hier* ben ik, mijn heer."
13 Toen zeide Saul tot hem:
"Waarom hebt gijlieden te zamen u tegen mij verbonden,
gij
en de zoon van Isaï,
daar gij hem gegeven hebt brood en het zwaard,

- en God voor hem gevraagd,
dat hij zoude opstaan tegen mij tot een lagenlegger,
gelijk het te dezen dage is?"
- 14 En Achimélech antwoordde den koning
en zeide:
"Wie is toch onder alle uwe knechten getrouw als David,
en des konings schoonzoon
en voortgaande in uwe gehoorzaamheid?
en is eerlijk in uw huis?"
- 15 Heb ik heden begonnen God voor hem te vragen?
Dat zij verre van mij:
de koning legde op zijnen knecht geen ding,
noch op het gansche huis mijns vaders;
want uw knecht heeft van alle deze dingen niets geweten,
klein noch groot."
- 16 Doch de koning zeide:
"Achimélech,
gij moet den dood sterven,
gij
en het gansche huis uws vaders."
- 17 En de koning zeide tot de trawanten,
die bij hem stonden:
"Wendt u
en doodt de Priesters des HEEREN,
omdat hunne hand óók met David is,
en omdat zij geweten hebben,
dat hij vluchtte,
en hebben het voor mijne ooren niet geopenbaard."
Doch de knechten des konings wilden hunne hand niet uitsteken
om op de Priesters des HEEREN aan te vallen.
- 18 Toen zeide de koning tot Doëg:
"Wend gij u
en val aan op de Priesters."
Toen wendde zich Doëg de Edomiet
en hij viel aan op de Priesters,
en doodde te dien dage **vijfentachtig** mannen,
die den linnen lijfrok droegen;
- 19 hij sloeg ook Nob,
de stad dezer Priesters,
met de scherpste des zwaards,
van den man tot de vrouw,
van de kinderen tot de zuigelingen,
zelfs de ossen en ezels en de schapen *sloeg hij* met de scherpste des zwaards.
- 20 Doch één der zonen van Achimélech, den zoon van Ahitub, ontkwam,
wiens naam was Abjathar:
die vluchtte David na.
- 21 En Abjathar boodschapte het David,
dat Saul de Priesters des HEEREN gedood had.
- 22 Toen zeide David tot Abjathar:
"Ik wist wel te dien dage,
toen Doëg de Edomiet daar was,
dat hij het voorzeker Saul zoude te kennen geven.
Ik heb oorzaak gegeven tegen alle de zielen van uws vaders huis:
- 23 blijf mij bij,
vrees niet;
want wie mijne ziel zoeken zal,
die zal uwe ziel zoeken,
maar gij zult met mij in bewaring zijn."

23

David te Kehila en in de woestijn Zif en Maon:

- 1 En men boodschapte David,
zeggende:
"Zie,
de Filistijnen strijden tegen Kehila,
en zij berooven de schuren."
- 2 En David vraagde den HEERE,
zeggende:
"Zal ik heengaan
en deze Filistijnen slaan?"
En de HEERE zeide tot David:
"Ga henen,
en gij zult de Filistijnen slaan
en Kehila verlossen."
- 3 Doch de mannen Davids zeiden tot hem:
"Zie,
wij vreezen hier in Juda:
hoeveel te meer,
als wij naar Kehila tegen der Filistijnen slagorden gaan zullen."
- 4 Toen vraagde David den HEERE nog verder,
en de HEERE antwoordde
en zeide:
"Maak u op,
trek af naar Kehila,
want Ik geef de Filistijnen in uwe hand."
- 5 Alzoo toog David en zijne mannen naar Kehila
en hij streed tegen de Filistijnen,
en dreef hun vee weg,
en hij sloeg onder hen eenen grooten slag:
alzoo verlost David de inwoners van Kehila.
- 6 En het geschiedde,
toen Abjathar, de zoon Achimélechs,
tot David vluchtte naar Kehila,
dat hij afkwam met den efod in zijne hand.
- 7 Als Saul te kennen gegeven werd,
dat David te Kehila gekomen was,
zoo zeide Saul:
"God heeft hem in mijne hand overgegeven,
want hij is besloten,
komende in eene stad met poorten en grendelen."
- 8 Toen liet Saul al het volk ten strijde roepen,
dat zij aftogen naar Kehila om David en zijne mannen te belegeren.
- 9 Als nu David verstond,
dat Saul dit kwaad tegen hem heimelijk vóór had,
zeide hij tot den Priester Abjathar:
"Breng den efod herwaarts."
- 10 En David zeide:
"HEERE God Israëls,
uw knecht heeft zekerlijk gehoord,
dat Saul zoekt naar Kehila te komen,
en de stad te verderven om mijnentwil:
- 11 zullen de burgers van Kehila mij ook in zijne hand overgeven?
Zal Saul afkomen,
gelijk als uw knecht gehoord heeft, o HEERE God Israëls?
Geef het toch uwe knecht te kennen."

- De HEERE nu zeide:
"Hij zal afkomen."
- 12 Daarna zeide David:
"Zouden de burgers van Kehila mij en mijne mannen overgeven in de hand Sauls?"
En de HEERE zeide:
"Zij zouden *u* overgeven."
- 13 Toen maakte zich David en zijne mannen op,
omtrent **zeshonderd** man,
en zij gingen uit Kehila,
en zij gingen waarheen zij konden gaan.
Toen Saul geboodschapt werd,
dat David uit Kehila ontkomen was,
zoo hield hij òp uit te trekken.
- 14 David nu bleef in de woestijn in de vestingen,
en hij bleef op den berg in de woestijn Zif,
en Saul zocht hem alle dagen,
doch God gaf hem niet over in zijne hand.
- 15 Als David zag,
dat Saul uitgetogen was om zijne ziel te zoeken,
zoo was David in de woestijn Zif in een woud.
- 16 Toen maakte zich Jonathan, de zoon Sauls, op
en hij ging tot David in het woud,
en hij versterkte zijne hand in God;
- 17 en hij zeide tot hem:
"Vrees niet,
want de hand Sauls mijns vaders zal u niet vinden,
maar gij zult koning worden over Israëel,
en ik zal de tweede bij u zijn;
ook weet mijn vader Saul zulks wel."
- 18 En die beiden maakten een verbond voor het aangezicht des HEEREN;
en David bleef in het woud,
maar Jonathan ging naar zijn huis.
- 19 Toen togen de Zifieten op tot Saul naar Gibea,
zeggende:
"Heeft David zich niet bij ons verborgen in de vestingen in het woud,
op den heuvel van Hachila,
die aan de rechterhand der wildernis is?"
- 20 Nu dan, o koning,
kom spoedig af naar al de begeerte uwer ziel
en het komt ons toe hem over te geven in de hand des konings."
- 21 Toen zeide Saul:
"Gezegend zijt gijlieden den HEERE,
dat gij u over mij ontfermd hebt:
- 22 gaat toch henen
en bereidt *de zaak* nog meer,
dat gij weet
en beziet zijne plaats,
waar zijn gang is,
wie hem daar gezien heeft,
want men heeft tot mij gezegd,
dat hij zeer listiglijk pleegt te handelen.
- 23 Daarom ziet toe
en verneemt naar alle schuilplaatsen,
in welke hij schuilt,
komt dan weder tot mij met vast bescheid,
zoo zal ik met ulieden gaan;
en het zal geschieden,
zoo hij in het land is,

- zoo zal ik hem nasporen onder alle duizenden van Juda."
- 24 Toen maakten zij zich op
en zij gingen naar Zif voor het aangezicht Sauls.
David nu en zijne mannen waren in de woestijn van Maön,
in het vlakke veld aan de rechterhand der wildernis.
- 25 Saul en zijne mannen gingen óók om te zoeken.
Dat werd David geboodschapt,
die van dien rotssteen afgegaan was,
en bleef in de woestijn van Maön,
- 26 en Saul ging aan deze zijde des bergs,
en David en zijne mannen aan gene zijde des bergs.
Het geschiedde nu,
dat David zich haastte om te ontgaan van het aangezicht Sauls;
en Saul en zijne mannen omsingelden David en zijne mannen
om die te grijpen.
- 27 Doch daar kwam een bode tot Saul,
zeggende:
"Haast u
en kom,
want de Filistijnen zijn in het land gevallen."
- 28 Toen keerde zich Saul van David na te jagen,
en hij toog den Filistijnen tegemoet:
daarom noemde men die plaats Séla-Mahlekoth.

24

Davids edelmoedigheid tegenover Saul te Engédi:

- 1 En David toog van daar op
en hij bleef in de vestingen van Engédi.
- 2 En het geschiedde,
nadat Saul wedergekeerd was van achter de Filistijnen,
zoo gaf men hem te kennen,
zeggende:
"Zie
David is in de woestijn van Engédi."
- 3 Toen nam Saul drieduizend uitgelezene mannen uit gansch Israël,
en hij toog henen om David en zijne mannen te zoeken
boven op de rotssteenen der steenbokken.
- 4 En hij kwam tot de schaapskooien aan den weg,
waar eene spelonk was;
en Saul ging daarin om zijne voeten te dekken.
- 5 Toen zeiden de mannen Davids tot hem:
"Zie den dag,
in welken de HEERE tot u zegt:
"Zie,
Ik geef uwen vijand in uwe hand,
en gij zult hem doen gelijk als het goed zal zijn in uwe ooggen."
En David stond op,
en sneed stillekens eene slip van Sauls mantel.
- 6 Doch het geschiedde daarna,
dat Davids hart hem sloeg,
omdat hij de slip Sauls afgesneden had;
- 7 en hij zeide tot zijne mannen:
"Dat late de HEERE verre van mij zijn,
dat ik die zaak doen zoude aan mijnen heere,
den gezalfde des HEEREN,
dat ik mijne hand tegen hem uitsteken zoude;
want hij is de gezalfde des HEEREN."

8 En David scheidde zijne mannen met woorden,
en liet hun niet toe,
dat zij opstonden tegen Saul.
En Saul maakte zich òp uit de spelonk
en ging op den weg.

9 Daarna maakte zich David óók op
en ging uit de spelonk,
en hij riep Saul achterna,
zeggende:
"Mijn heer koning!"
Toen zag Saul achter zich om,
en David boog zich met het aangezicht ter aarde
en neigde zich;

10 en David zeide tot Saul:
"Waarom hoort gij de woorden der menschen,
zeggende:
'Zie,
David zoekt uw kwaad?'

11 Zie,
te dezen dage hebben uwe oogen gezien,
dat de HEERE u heden in mijne hand gegeven heeft
in deze spelonk,
en men zeide,
dat ik u dooden zoude;
doch *mijne hand* verschoonde u,
want ik zeide:
'Ik zal mijne hand niet uitsteken tegen mijnen heer,
want hij is de gezalfde des HEEREN.'

12 Zie toch,
mijn vader,
ja,
zie de slip uws mantels in mijne hand;
want als ik de slip uws mantels afgesneden heb,
zoo heb ik u niet gedood:
beken
en zie,
dat er in mijne hand geen kwaad
noch overtreding is,
en ik tegen u niet gezondigd heb;
nochtans gij jaagt mijne ziel,
dat gij ze wegneemt.

13 De HEERE zal richten tusschen mij
en tusschen u,
en de HEERE zal mij wreken aan u;
maar mijne hand zal niet tegen u zijn.

14 Gelijk het spreekwoord der ouden zegt:
'Van de goddeloozen komt goddeloosheid voort';
maar mijne hand zal niet tegen u zijn.

15 Naar wien is de koning van Israëel uitgegaan?
Wien jaagt gij na?
Naar eenen dooden hond,
naar eene eenige vloot?

16 Doch de HEERE zal zijn tot Rechter,
en richten tusschen mij
en tusschen u,
en zien daarin
en twisten mijnen twist,
en richten mij van uwe hand."

- 17 En het geschiedde,
toen David geëindigd had alle deze woorden tot Saul te spreken,
zoo zeide Saul:
"Is dit uwe stem,
mijn zoon David?"
Toen hief Saul zijne stem op
en weende,
- 18 en hij zeide tot David:
"Gij zijt rechtvaardiger dan ik;
want gij hebt mij goed vergolden,
en ik heb u kwaad vergolden.
- 19 En gij hebt *mij* heden aangewezen,
dat gij mij goed gedaan hebt:
want de HEERE had mij in uwe hand besloten,
en gij hebt mij niet gedood.
- 20 Zoo wanneer iemand zijnen vijand gevonden heeft,
zal hij hem op eenen goeden weg laten gaan?
De HEERE nu vergelde u het goede voor dezen dag,
dien gij mij heden gemaakt hebt.
- 21 En nu,
zie,
ik weet,
dat gij voorzeker koning worden zult,
en dat het koninkrijk Israëls in uwe hand bestaan zal:
- 22 zoo zweer mij dan nu bij den HEERE,
zoo gij mijn zaad na mij zult uitroeien,
en mijnen naam zult uitdelgen van mijns vaders huis!"
- 23 Toen zwoer David aan Saul;
en Saul ging naar zijn huis,
maar David en zijne mannen gingen op in de vestingen.

25

Samuëls dood:

- 1 En Samuël stierf;
en gansch Israël vergaderde zich,
en zij bedreven rouw over hem,
en begroeven hem in zijn huis te Rama.
En David maakte zich op
en toog af naar de woestijn Paran.

David, Nabal en Abigaïl:

- 2 En daar was een man te Maön,
en zijn bedrijf was te Karmel;
en die man was zeer groot
en hij had **drieduizend** schapen
en **duizend** geiten;
en hij was in het scheren zijner schapen te Karmel.
- 3 En de naam des mans was Nabal [= dwaas, schurk]
en de naam zijner huisvrouw Abigaïl;
en de vrouw was goed van verstand
en schoon van gedaante,
maar de man was hard en boos van daden,
en hij was een Kalebiet.
- 4 Als David hoorde in de woestijn,
dat Nabal zijne schapen schoor,
- 5 zoo zond David **tien** jongelingen
en David zeide tot de jongelingen:

"Gaat op naar Karmel
en als gij tot Nabal komt,
zoo zult gij hem in mijnen naam naar den welstand vragen,
6 en zult alzóó zeggen tot dien welvarende:
'Vrede zij u,
en uwen huize zij vrede,
en alles wat gij hebt, zij vrede.
7 En nu,
ik heb gehoord,
dat gij scheerders hebt;
nu, de herders, die gij hebt,
zijn bij ons geweest;
wij hebben hun geen smaadheid aangedaan,
en zij hebben ook niets gemist alle de dagen,
die zij te Karmel geweest zijn;
8 vraag het uwen jongelingen
en zij zullen het u te kennen geven.
Laat dan deze jongelingen genade vinden in uwe oogen,
want wij zijn op eenen goeden dag gekomen:
geef toch uwen knechten en uwen zoon David hetgeen,
dat uwe hand vinden zal."
9 Toen de jongelingen Davids gekomen waren
en in Davids naam naar alle die woorden tot Nabal gesproken hadden,
zoo hielden zij stil;
10 en Nabal antwoordde den knechten Davids
en zeide:
"Wie is David
en wie is de zoon van Isäi?
Daar zijn heden vele knechten,
die zich afscheuren elk van zijnen heer.
11 Zoude ik dan mijn brood
en mijn water
en mijn geslacht *vleesch* nemen,
dat ik voor mijne scheerders geslacht heb,
en zoude ik het den mannen geven,
die ik niet weet van waar zij zijn?"
12 Toen keerden zich de jongelingen Davids naar hunnen weg,
en zij keerden weder,
en kwamen
en boodschapten hem achtervolgens alle deze woorden.
13 David dan zeide tot zijne mannen:
"Een iegelijk gorde zijn zwaard aan",
en David gordde óók zijn zwaard aan,
en zij togen op achter David,
omtrent **vierhonderd** man,
en daar bleven er **tweehonderd** bij het gereedschap.
14 Doch een jongeling uit de jongelingen boodschapte het Abigaïl,
Nabals huisvrouw,
zeggende:
"Zie,
David heeft boden gezonden uit de woestijn
om onzen heer te zegenen;
maar hij is tegen hen uitgevaren.
15 Nochtans zijn zij ons zeer goede mannen geweest,
en wij hebben geen smaadheid geleden
en wij hebben niets gemist alle de dagen,
die wij met hen verkeerd hebben,
16 toen wij op het veld waren;

zij zijn een muur om ons geweest,
 zoo bij nacht als bij dag,
 alle de dagen,
 die wij bij hen geweest zijn,
 weidende de schapen.

17 Weet dan nu
 en zie wat gij doen zult,
 want het kwaad is ten volle over onzen heer besloten
 en over zijn gansche huis;
 en hij is een zoon Belials,
 dat men hem niet mag aanspreken."

18 Toen haastte zich Abigaïl
 en nam **tweehonderd** brooden,
 en **twee** lederen zakken wijn,
 en **vijf** toebereide schapen,
 en **vijf** maten geroost koren,
 en **honderd** stukken rozijnen,
 en **tweehonderd** klompen vijgen,
 en leidde *die* op ezels;

19 en zij zeide tot hare jongelingen:
 "Trekt henen voor mijn aangezicht,
 zie,
 ik kom achter ulieden";
 doch haren man Nabal gaf zij het niet te kennen.

20 Het geschiedde nu,
 toen zij op den ezel reed,
 dat zij afkwam in het holle des bergs,
 en zie,
 David en zijne mannen kwamen af,
 haar tegemoet,
 en zij ontmoette hem.

21 David nu had gezegd:
 "Trouwens ik heb te vergeefs bewaard al wat deze in de woestijn heeft,
 alzoo dat er niets van alles, wat hij heeft, gemist is,
 en hij heeft mij kwaad voor goed vergolden:

22 zóó doe God den vijanden Davids
 en zóó doe Hij daartoe,
 indien ik van allen die hij heeft,
 iets tot morgen overlaat, dat mannelijk is."

23 Toen nu Abigaïl David zag,
 zoo haastte zij zich
 en kwam van den ezel af;
 en zij viel voor het aangezicht Davids op haar aangezicht,
 en zij boog zich ter aarde;

24 en zij viel aan zijne voeten
 en zeide:
 "Och mijn heer,
 mijne zij de misdaad,
 en laat toch uwe dienstmaagd voor uwe ooren spreken,
 en hoor de woorden uwer dienstmaagd.

25 Mijn heer stelle toch zijn hart niet aan dezen belialsman,
 aan Nabal;
 want gelijk zijn naam is,
 alzóó is hij:
 zijn naam is Nabal,
 en dwaasheid is bij hem;
 en ik, uwe dienstmaagd, heb de jongelingen mijns heeren niet gezien,
 die gij gezonden hebt.

- 26 En nu mijn heer,
zoo waarachtig als de HEERE leeft
en uwe ziel leeft,
het is de HEERE, Die u verhinderd heeft van te komen met bloedstorting,
dat uwe hand u zoude verlossen;
en nu, dat als Nabal worden uwe vijanden
en die tegen mijnen heer kwaad zoeken.
- 27 En nu, dit is de zegen,
dien uwe dienstmaagd mijnen heere toegebracht heeft:
dat hij gegeven worde den jongelingen,
die mijns heeren voetstappen nawandelen.
- 28 Vergeef toch uwer dienstmaagd de overtreding,
want de HEERE zal zekerlijk mijnen heer een bestendig huis maken,
dewijl mijn heer de oorlogen des HEEREN oorlooft,
en geen kwaad bij u gevonden is van uwe dagen af.
- 29 Wanneer een mensch opstaan zal om u te vervolgen
en om uwe ziel te zoeken,
zoo zal de ziel mijns heeren ingebonden zijn
in het bundelken der levenden bij den HEERE uwen God,
maar de ziel uwer vijanden zal Hij slingeren
uit het midden van de holligheid des slingers.
- 30 En het zal geschieden,
als de HEERE mijnen heer naar al het goede doen zal,
dat Hij over u gesproken heeft,
en Hij u gebieden zal een voorganger te zijn over Israël,
- 31 zoo zal dit u, mijnen heer,
niet zijn tot wankeling
noch aanstoot des harten,
te weten dat gij bloed zonder oorzaak zoudt vergoten hebben,
en dat mijn heer zichzelf zoude verlost hebben;
en als de HEERE mijnen heere weldoen zal,
zoo zult gij uwer dienstmaagd gedenken."
- 32 Toen zeide David tot Abigaïl:
"Gezegend zij de HEERE de God Israëls,
die u te dezen dage mij tegemoet gezonden heeft;
- 33 en gezegend zij uw raad,
en gezegend zijt gij,
dat gij mij te dezen dage geweerd hebt van te komen met bloedstorting,
dat mijne hand mij verlost zoude hebben.
- 34 Want voorzeker,
het is zoo waarachtig als de HEERE de God Israëls leeft,
Die mij verhinderd heeft van u kwaad te doen,
dat ten ware gij u gehaast hadt
en mij tegemoet gekomen waart,
zoo ware van Nabal niemand,
die mannelijk is,
overgebleven tot het morgenlicht."
- 35 Toen nam David uit hare hand
wat zij hem gebracht had:
en hij zeide tot haar:
"Trek met vrede op naar uw huis:
zie,
ik heb naar uwe stem gehoord
en heb uw aangezicht aangenomen."
- 36 Toen nu Abigaïl tot Nabal kwam,
zie,
zoo had hij een maaltijd in zijn huis
als eens konings maaltijd,

- en het hart Nabals was vroolijk op denzelven,
en hij was zeer dronken;
daarom gaf zij hem niet één woord, klein noch groot, te kennen
tot aan het morgenlicht.
- 37 Het geschiedde nu in den morgen,
toen de wijn van Nabal gegaan was,
zoo gaf hem zijne huisvrouw die woorden te kennen:
toen bestierf zijn hart in het binnenste van hem
en hij werd als een steen;
- 38 en het geschiedde omtrent *na* tien dagen,
zoo sloeg de HEERE Nabal,
dat hij stierf.
- 39 Toen David hoorde,
dat Nabal dood was,
zoo zeide hij:
"Gezegend zij de HEERE,
Die den twist mijner smaadheid getwist heeft van de hand Nabals,
en heeft zijnen knecht onthouden van het kwade,
en *dat* de HEERE het kwaad Nabals op zijn hoofd heeft doen wederkeeren."
En David zond henen
en liet met Abigaïl spreken,
dat hij ze zich tot vrouw nam.
- 40 Als nu de knechten Davids tot Abigaïl gekomen waren te Karmel,
zoo spraken zij tot haar,
zeggende:
"David heeft ons tot u gezonden,
dat hij zich u tot vrouw neme."
- 41 Toen stond zij op
en neigde zich met het aangezicht ter aarde,
en zij zeide:
"Zie,
uwe dienstmaagd zij tot eene dienaarssse
om de voeten der knechten mijns heeren te wasschen."
- 42 Abigaïl nu haastte
en maakte zich op,
en zij reed op eenen ezel,
met hare vijf jonge maagden,
die hare voetstappen nawandelden;
zij dan volgde de boden Davids na,
en zij werd hem tot huisvrouw.
- 43 Ook nam David Ahinóam van Jizreël;
alzo waren ook die beide hem tot vrouwen.
- 44 Want Saul had zijne dochter Michal,
de huisvrouw Davids,
gegeven aan Palti,
den zoon van Laïs,
die van Gallim was.

26

Davids edelmoedigheid tegenover Saul in de woestijn Zif:

- 1 De Zifieten nu kwamen tot Saul te Gibea,
zeggende:
"Houdt zich David niet verborgen op den heuvel van Hachila,
vóór aan de wildernis?"
- 2 Toen maakte zich Saul op
en toog af naar de woestijn Zif,
en met hem **drieduizend** man,

- uitgelezenen van Israël,
om David te zoeken in de woestijn Zif.
- 3 En Saul legerde zich op den heuvel van Hachila,
die vóór aan de wildernis is
aan den weg;
maar David bleef in de woestijn
en zag,
dat Saul achter hem kwam naar de woestijn.
- 4 Want David had verspieters gezonden
en hij vernam,
dat Saul voorzeker kwam.
- 5 En David maakte zich op
en kwam aan de plaats,
waar Saul zich gelegerd had,
en David bezag de plaats,
waar Saul lag met Abner,
den zoon van Ner,
zijn krigsoverste;
en Saul lag in den wagenburg,
en het volk was rondom hem gelegerd.
- 6 Toen antwoordde David
en sprak tot Achimèlech den Hethiet,
en tot Abisai, den zoon van Zeruja, den broeder Joabs,
zeggende:
"Wie zal met mij tot Saul in het leger afaan?"
Toen zeide Abisai:
"Ik zal met u afaan."
- 7 Alzoo kwam David en Abisai tot het volk des nachts;
en zie,
Saul lag te slapen in den wagenburg,
en zijne spies stak in de aarde aan zijn hoofdeinde,
en Abner
en het volk lag rondom hem.
- 8 Toen zeide Abisai tot David:
"God heeft heden uwen vijand in uwe hand besloten:
laat mij toch hem nu met de spies op eenmaal ter aarde slaan,
en ik zal het hem niet ten tweeden male doen."
- 9 David daarentegen zeide tot Abisai:
"Verderf hem niet;
want wie heeft zijne hand aan den gezalfde des HEEREN gelegd
en is onschuldig gebleven?"
- 10 Voorts zeide David:
"Zoo waarachtig als de HEERE leeft:
maar de HEERE zal hem slaan,
of zijn dag zal komen,
dat hij zal sterven,
of hij zal in eenen strijd trekken,
dat hij omkome.
- 11 De HEERE late het verre van mij zijn,
dat ik mijne hand legge aan den gezalfde des HEEREN;
zoo neem toch nu de spies,
die aan zijn hoofdeinde is,
en de waterflesch,
en laat ons gaan."
- 12 Zoo nam David de spies
en de waterflesch van Sauls hoofdeinde,
en zij gingen henen;
en daar was niemand, die het zag,

- en niemand, die het merkte,
ook niemand, die ontwaakte,
want zij sliepen allen;
want daar was een diepe slaap des HEEREN op hen gevallen.
- 13 Toen David aan de overzijde gekomen was,
zoo stond hij op de hoogte des bergs van verre,
zoodat er eene groote plaats tusschen hen was;
- 14 en David riep tot het volk
en tot Abner,
den zoon van Ner,
zeggende:
"Zult gij niet antwoorden,
Abner?"
Toen antwoordde Abner,
en zeide:
"Wie zijt gij,
die tot den koning roept?"
- 15 Toen zeide David tot Abner:
"Zijt gij niet een man,
en wie is u gelijk in Israël?
Waarom dan hebt gij over uwen heer den koning geen wacht gehouden?
Want daar is een van het volk gekomen om den koning uwen heer te verderven.
- 16 Deze zaak, die gij gedaan hebt, is niet goed:
zoo waarachtig als de HEERE leeft,
gijlieden zijt kinderen des doods,
die over uwen heer, den gezalfde des HEEREN, geene wacht gehouden hebt.
En nu,
zie waar de spies des konings is,
en de waterflesch,
die aan zijn hoofdeinde was."
- 17 Saul nu kende de stem van David,
en zeide:
"Is dit uwe stem,
mijn zoon David?"
David zeide:
"Het is mijne stem,
mijn heer koning."
- 18 Hij zeide verder:
"Waarom vervolgt mijn heer zijnen knecht alzóó achterna?
Want wat heb ik gedaan,
en wat kwaad is er in mijne hand?"
- 19 En nu, mijn heer de koning hoore toch naar de woorden zijns knechts.
Indien de HEERE u tegen mij aanport,
laat Hem het spijsoffer rieken;
maar indien het menschenkinderen zijn,
zoo zijn zij vervloekt voor het aangezicht des HEEREN,
dewijl zij mij heden verstooten,
dat ik niet mag vastgehecht blijven in het erfdeel des HEEREN,
zeggende:
'Ga henen,
dien andere goden.'
- 20 En nu mijn bloed valle niet op de aarde van voor het aangezicht des HEEREN;
want de koning van Israël is uitgegaan om eene vloot te zoeken,
gelijk als men een veldhoen in de bergen najaagt."
- 21 Toen zeide Saul:
"Ik heb gezondigd:
keer weder, mijn zoon David,
want ik zal u geen kwaad meer doen,

- daarvoor dat mijne ziel dezen dag dierbaar in uwe oogen geweest is;
zie,
ik heb dwaselijk gedaan
en ik heb zeer grootelijks gedwaald."
- 22 Toen antwoordde David
en zeide:
"Zie,
de spies des konings;
zoo laat één van de jongelingen overkomen
en halen ze.
- 23 De HEERE dan vergelde een iegelijk zijne gerechtigheid en zijne getrouwheid;
want de HEERE had u heden in *mijne* hand gegeven,
maar ik heb mijne hand niet willen uitsteken aan den gezalfde des HEEREN.
- 24 En zie,
gelijk als te dezen dage uwe ziel in mijne oogen is groot geacht geweest,
alzóó zij mijn ziel in de oogen des HEEREN groot geacht,
en Hij verlosse mij uit allen nood."
- 25 Toen zeide Saul tot David:
"Gezegend zijt gij, mijn zoon David;
gij zult het, ja, gewisselijk doen,
en gij zult ook gewisselijk de overhand hebben."
Toen ging David op zijnen weg,
en Saul keerde weder naar zijne plaats.

27

David te Ziklag:

- 1 David nu zeide in zijn hart:
"Nu zal ik één der dagen door Sauls hand omkomen:
mij is niet beter dan dat ik haastiglijk ontkome in het land der Filistijnen,
opdat Saul van mij de hoop verlieze
om mij meer te zoeken in de gansche landpale Israëls;
zoo zal ik ontkomen uit zijne hand."
- 2 Toen maakte zich David op
en hij ging door,
hij
en de **zeshonderd** mannen,
die bij hem waren,
tot Achis,
den zoon van Maoch,
den koning van Gath;
- 3 en David bleef bij Achis te Gath,
hij
en zijne mannen,
een iegelijk met zijn huis;
David met zijne beide vrouwen,
Ahinóam de Jizreëlietische,
en Abigaïl, de huisvrouw Nabals, de Karmelietische.
- 4 Toen Saul geboodschapt werd,
dat David gevlucht was naar Gath,
zoo voer hij niet meer voort hem te zoeken.
- 5 En David zeide tot Achis:
"Indien ik nu genade in uwe oogen gevonden heb,
men geve mij een plaats in eene van de steden des lands,
dat ik daar wone,
want waarom zoude uw knecht in de koninklijke stad bij u wonen?"
- 6 Toen gaf hem Achis te dien dage Ziklag:
daarom is Ziklag der koningen van Juda geweest tot op dezen dag.

- 7 Het getal nu der dagen,
die David in het land der Filistijnen woonde,
was **één jaar en vier maanden**.
- 8 David nu toog op met zijne mannen,
en zij overvielen de Gesurieten
en de Gizrieten
en de Amalekieten,
(want dezen die zijn van ouds geweest de inwoners des lands),
waar gij gaat naar Sur
en tot aan Egypteland;
- 9 en David sloeg dat land,
en liet noch man noch vrouw leven;
ook nam hij de schapen en runderen
en de ezels en kemelen en kleederen,
en keerde weder en kwam tot Achis.
- 10 Als nu Achis zeide:
"Waar zijt gijlieden heden ingevallen",
zoo zeide David:
"Tegen het zuiden van Juda
en tegen het zuiden der Jerahmeëlieten
en tegen het zuiden der Kenieten."
- 11 En David liet noch man noch vrouw leven
om te Gath te brengen,
zeggende:
"Dat zij misschien van ons niet boodschappen,
zeggende:
'Alzóó heeft David gedaan."
En alzóó was zijne wijze alle de dagen,
die hij in der Filistijnen land gewoond heeft.
- 12 En Achis geloofde David,
zeggende:
"Hij heeft zich ten eenenmale stinkende gemaakt bij zijn volk in Israël,
daarom zal hij eeuwiglijk mij tot eenen knecht zijn."

28

Saul bij de toovenares te Endor:

- 1 En het geschiedde in die dagen,
als de Filistijnen hunne legers vergaderden tot den strijd
om tegen Israël te strijden,
zoo zeide Achis tot David:
"Gij zult zekerlijk weten,
dat gij met mij in het leger zult uittrekken,
gij en uwe mannen."
- 2 Toen zeide David tot Achis:
"Aldus zult gij weten,
wat uw knecht doen zal."
En Achis zeide tot David:
"Daarom zal ik u ten bewaarder mijns hoofds zetten te allen dage."
- 3 Samuël nu was gestorven,
en gansch Israël had rouw over hem bedreven,
en hadden hem begraven te Rama,
te weten in zijne stad.
En Saul had uit het land weggedaan
de waarzeggers en de duivelskunstenaars.
- 4 En de Filistijnen kwamen
en vergaderden zich,
en zij legerden zich te Sunem;

en Saul vergaderde gansch Israël,
en zij legerden zich op Gilbóa.
5 Toen Saul het leger der Filistijnen zag,
zoo vreesde hij,
en zijn hart beefde zeer.
6 En Saul vraagde den HEERE,
maar de HEERE antwoordde hem niet,
noch door droomen,
noch door de Urim,
noch door de Profeten.
7 Toen zeide Saul tot zijne knechten:
"Zoekt mij eene vrouw,
die eenen waarzeggenden geest heeft,
dat ik tot haar ga
en door haar onderzoekte."
Zijne knechten nu zeiden tot hem:
"Zie,
te Endor is eene vrouw,
die eenen waarzeggenden geest heeft."
8 En Saul vermomde zich
en trok andere kleederen aan,
en ging henen,
en twee mannen met hem;
en zij kwamen des nachts tot de vrouw,
en hij zeide:
"Voorzeg mij toch door den waarzeggenden geest,
en doe mij opkomen dien ik tot u zeggen zal."
9 Toen zeide de vrouw tot hem:
"Zie,
gij weet wat Saul gedaan heeft,
hoe hij de waarzeggers
en de duivelskunstenaars uit dit land heeft uitgeroeid:
waarom stelt gij dan mijner ziel eenen strik
om mij te dooden?"
10 Saul nu zwoer haar bij den HEERE,
zeggende:
"*Zoo waarachtig als de HEERE leeft,*
indien u eene straf om deze zaak zal overkomen!"
11 Toen zeide de vrouw:
"Wien zal ik u doen opkomen?"
En hij zeide:
"Doe mij Samuël opkomen."
12 Toen nu de vrouw Samuël zag,
zoo riep zij met luider stem,
en de vrouw sprak tot Saul
zeggende:
"Waarom hebt gij mij bedrogen?
Want gij zijt Saul."
13 En de koning zeide tot haar:
"Vrees niet,
maar wat ziet gij?"
Toen zeide de vrouw tot Saul:
"Ik zie goden uit de aarde opkomende."
14 Hij dan zeide tot haar:
"Hoe is zijne gedaante?"
En zij zeide:
"Er komt een oud man op,
en hij is met een mantel bekleed."

- Toen Saul vernam,
dat het Samuël was,
zoo neigde hij zich met het aangezicht ter aarde,
en hij boog zich.
- 15 En Samuël zeide tot Saul:
"Waarom hebt gij mij onrustig gemaakt,
mij doende opkomen?"
Toen zeide Saul:
"Ik ben zeer beangstigd,
want de Filistijnen strijden tegen mij,
en God is van mij geweken
en antwoordt mij niet meer,
noch door den dienst der Profeten,
noch door droomen:
daarom heb ik u geroepen,
dat gij mij te kennen geeft wat ik doen zal."
- 16 Toen zeide Samuël:
"Waarom vraagt gij mij toch,
dewijl de HEERE van u geweken
en uw vijand geworden is?"
- 17 Want de HEERE heeft voor Zich gedaan
gelijk als Hij door mijnen dienst gesproken heeft
en heeft het koninkrijk van uwe hand gescheurd,
en Hij heeft dat gegeven aan uwen naaste,
aan David.
- 18 Gelijk als gij naar de stem des HEEREN niet gehoord hebt,
en de hittigheid Zijns toorns niet uitgericht hebt tegen Amalek:
dáárom heeft de HEERE u deze zaak gedaan te dezen dage,
- 19 en de HEERE zal ook Israël met u in de hand der Filistijnen geven;
en morgen zult gij en uwe zonen bij mij zijn,
ook zal de HEERE het leger Israëls in de hand der Filistijnen geven."
- 20 Toen viel Saul haastiglijk ter aarde,
zoo lang als hij was,
en hij vreesde zeer
vanwege de woorden Samuëls:
ook was er geene kracht in hem,
want hij had den geheelen dag
en den geheelen nacht geen brood gegeten.
- 21 De vrouw nu kwam tot Saul
en zag,
dat hij zeer verbaasd was,
en zij zeide tot hem:
"Zie,
uwe dienstmaagd heeft naar uwe stem gehoord,
en ik heb mijne ziel in mijne hand gesteld,
en ik heb uwe woorden gehoord,
die gij tot mij gesproken hebt:
- 22 zoo hoor nu toch ook naar de stem uwer dienstmaagd,
en laat mij eene bete broods vóór u zetten,
en eet;
zoo zal er kracht in u zijn,
dat gij overweg gaat."
- 23 Doch hij weigerde het,
en zeide:
"Ik zal niet eten."
Maar zijne knechten
en ook de vrouw hielden aan bij hem.
Toen hoorde hij naar hunne stem,

- en hij stond op van de aarde
en zette zich op het bed.
- 24 En de vrouw had een gemest kalf in huis
en zij haastte zich
en slachtte het,
en zij nam meel
en kneedde het,
en bakte daar ongezuurde *koeken* van;
- 25 en zij bracht ze voor Saul
en voor zijne knechten,
en zij aten:
daarna stonden zij op
en gingen weg in dienzelfden nacht.

29

Koning Achis zendt David weg:

- 1 De Filistijnen nu hadden alle hunne legers vergaderd te Afek,
en de Israëlieten legerden zich bij de fontein,
die bij Jizreël is.
- 2 En de vorsten der Filistijnen togen daarhenen
met honderden
en met duizenden,
doch David en zijne mannen togen met Achis in den achtertocht.
- 3 Toen zeiden de oversten der Filistijnen:
"Wat zullen deze Hebreënen?"
Zoo zeide Achis tot de oversten der Filistijnen:
"Is deze niet David,
de knecht Sauls
des konings van Israël,
die deze dagen of deze jaren bij mij geweest is;
en ik heb in hem niets gevonden
van dien dag af, dat hij afgevallen is,
tot dezen dag toe."
- 4 Doch de oversten der Filistijnen werden zeer toornig op hem,
en de oversten der Filistijnen zeiden tot hem:
"Doe den man wederkeeren,
dat hij tot zijne plaats wederkeere
waar gij hem besteld hebt,
en dat hij niet met ons aftrekke in den strijd,
opdat hij ons niet tot een tegenpartijder worde in den strijd;
want waarmede zoude deze zich bij zijnen heer aangenaam maken?
Is het niet met de hoofden dezer mannen?"
- 5 Is dit niet die David,
van welken zij in den rei *elkander* antwoordden,
zeggende:
'Saul heeft zijne duizenden verslagen,
maar David zijne tienduizenden?'"
- 6 Toen riep Achis David,
en zeide tot hem:
"*Het is zoo waarachtig* als de HEERE leeft,
dat gij oprecht zijt,
en uw uitgang en uw ingang met mij in het leger is goed in mijne oogen;
want ik heb geen kwaad bij u gevonden
van dien dag af, dat gij tot mij zijt gekomen,
tot dezen dag toe;
maar gij zijt niet aangenaam in de oogen der vorsten;
zoo keer nu om
- 7

en ga in vrede,
opdat gij geen kwaad doet in de oogen van de vorsten der Filistijnen."
8 Toen zeide David tot Achis:
"Maar wat heb ik gedaan
of wat hebt gij in uwen knecht gevonden,
van dien dag af dat ik voor uw aangezicht geweest ben
tot dezen dag toe,
dat ik niet zal gaan
en strijden tegen de vijanden mijns heeren des konings?"
9 Achis nu antwoordde,
en zeide tot David:
"Ik weet het,
voorwaar gij zijt aangenaam in mijne oogen
als een engel Gods;
maar de oversten der Filistijnen hebben gezegd:
'Laat hij met ons in dezen strijd niet optrekken.'
10 Nu dan,
maak u morgen vroeg op met de knechten uws heeren,
die met u gekomen zijn;
en als gijlieden u morgen vroeg zult opgemaakt hebben,
en het ulieden licht geworden is,
zoo gaat henen."
11 Toen maakte zich David vroeg op,
hij
en zijne mannen,
dat zij des morgens weggingen,
om weder te keeren in het land der Filistijnen;
de Filistijnen daarentegen togen op naar Jizreël.

30

De Amalekieten plunderen Ziklag. David herovert den buit:

1 Het geschiedde nu,
als David en zijne mannen des **derden** daags te Ziklag kwamen,
dat de Amalekieten in het Zuiden en te Ziklag ingevallen waren,
en Ziklag geslagen
en dezelve met vuur verbrand hadden,
2 en dat zij de vrouwen,
die daarin waren,
gevankelijk weggevoerd hadden;
doch zij hadden niemand doodgeslagen,
van den kleinste
tot den grootste,
maar hadden ze weggevoerd
en waren huns weegs gegaan.
3 En David
en zijne mannen kwamen aan de stad,
en zie,
zij was met vuur verbrand,
en hunne vrouwen
en hunne zonen
en hunne dochteren waren gevankelijk weggevoerd.
4 Toen hieven David en het volk, dat bij hem was,
hunne stem op
en weenden,
totdat er geen kracht *meer* in hen was om te weenen.
5 Davids beide vrouwen waren óók gevankelijk weggevoerd,
Ahinóam de Jizreëlietische,

en Abigaïl, de huisvrouw Nabals, des Karmeliets.

6 En het werd David zeer bang,
want het volk sprak van hem te steenigen,
want de zielen van het gansche volk waren verbitterd,
een iegelijk over zijne zonen
en over zijne dochteren;
doch David sterkte zich in den HEERE zijnen God,

7 en David zeide tot den Priester Abjathar,
den zoon Achimélechs:
"Breng mij toch den efod hier."
En Abjathar bracht den efod tot David.

8 Toen vraagde David den HEERE,
zeggende:
"Zal ik deze bende achterna jagen,
zal ik ze achterhalen?"
En Hij zeide hem:
"Jaag na,
want gij zult gewisselijk achterhalen,
en gij zult gewisselijk verlossen."

9 David dan ging henen,
hij
en de **zeshonderd** mannen,
die bij hem waren;
en als zij kwamen aan de beek Besor,
zoo bleven de overigen staan,
en David vervolgde hen,

10 hij
en die **vierhonderd** mannen;
en **tweehonderd** mannen bleven staan,
die zóó moede waren,
dat zij over de beek Besor niet konden gaan.

11 En zij vonden een Egyptisch man op het veld,
en zij brachten hem tot David;
en zij gaven hem brood en hij at,
en zij gaven hem water te drinken,

12 en zij gaven hem ook een stuk van eenen klomp vijgen,
en twee stukken rozijnen, en hij at,
en zijn geest kwam weder in hem;
want hij had *in* drie dagen en drie nachten
geen brood gegeten
noch water gedronken.

13 Daarna zeide David tot hem:
"Wiens zijt gij
en van waar zijt gij?"
Toen zeide de Egyptische jongen:
"Ik ben eens Amalekietischen mans knecht,
en mijn heer heeft mij verlaten,
omdat ik *voor* drie dagen krank geworden ben.

14 Wij waren ingevallen tegen het zuiden van de Kerethieten,
en op hetgeen van Juda is,
en tegen het zuiden van Kaleb;
en wij hebben Ziklag met vuur verbrand."

15 Toen zeide David tot hem:
"Zoudt gij mij wel henen afleiden tot deze bende?"
Hij dan zeide:
"Zweer mij bij God,
dat gij mij niet zult dooden,
en dat gij mij niet zult overleveren in de hand mijns heeren:

- zoo zal ik u tot deze bende afleiden."
- 16 En hij leidde hem af,
en zie,
zij lagen verstrooid over de gansche aarde,
etende
en drinkende
en dansende,
om al den grooten buit,
dien zij genomen hadden uit het land der Filistijnen
en uit het land van Juda.
- 17 En David sloeg hen van de schemering tot aan den avond van hunlieder anderen dag,
en daar ontkwam niet één man van hen,
behalve vierhonderd jonge mannen,
die op kemelen reden
en vloden.
- 18 Alzoo redde David al wat de Amalekieten genomen hadden,
ook redde David zijn twee vrouwen.
- 19 En onder hen werd niet gemist van den kleinste tot aan den grootste,
en tot aan de zonen en dochteren,
en van den buit ook tot alles wat zij hun genomen hadden:
David bracht het altemaal weder.
- 20 David nam ook alle de schapen en de runderen;
zij dreven ze voor dat vee henen,
en zeiden:
"Dit is Davids buit."
- 21 Als David tot de **tweehonderd** mannen kwam,
die zóó moede waren geweest,
dat zij David niet hadden kunnen navolgen,
en die zij aan de beek Besor hadden laten blijven,
die gingen David en het volk, dat bij hem was,
tegemoet,
en David trad tot het volk,
en hij vraagde ze naar den welstand.
- 22 Toen antwoordde een ieder boos en Belialsman onder de mannen,
die met David getogen waren,
en zij zeiden:
"Omdat zij met ons niet getogen zijn,
zullen wij hun van den buit,
dien wij gered hebben,
niet geven,
maar eenen iegelijken zijne vrouw
en zijne kinderen,
laat hen die henenleiden
en weggaan."
- 23 Maar David zeide:
"Alzóó zult gij niet doen,
mijne broeders,
met hetgene dat ons de HEERE gegeven heeft,
en Hij heeft ons bewaard,
en heeft de bende,
die tegen ons kwam,
in onze hand gegeven.
- 24 Wie zoude toch ulieden in deze zaak hooren?
Want gelijk het deel dergenen is, die in den strijd mede afgetogen zijn,
alzóó zal ook het deel dergenen zijn, die bij het gereedschap gebleven zijn,
zij zullen gelijkelijk deelen."
- 25 En dit is van dien dag af en voortaan *alzoó* geweest;
want hij heeft het tot eene inzetting

en tot een recht gesteld in Israël,
tot op dezen dag.

26 Als nu David te Ziklag kwam,
zoo zond hij tot de oudsten van Juda,
zijne vrienden, van den buit,
zeggende:
"Ziet,
daar is een zegen voor ulieden van den buit der vijanden des HEEREN";

27 *namelijk* [1] tot die te Beth-El,
[2] en tot die te Ramoth,
[3] tegen het Zuiden
[4] en tot die te Jattir,

28 [5] en tot die te Aroër,
[6] en tot die te Sifmoth,

29 [7] en tot die te Estemóa,
[8] en tot die te Rachal,
[9] en tot die welke in de steden der Jerahmeëlieten waren,
[10] en tot die welke in de steden der Kenieten waren,
[11] en tot die te Horma,

30 [12] en tot die te Kor-Asan,
[13] en tot die te Athach,
[14] en tot die te Hebron,

31 en tot alle de plaatsen,
waar David gewandeld had,
hij
en zijne mannen.

31

Dood van Saul en Jonathan:

1 De Filistijnen dan streden tegen Israël;
en de mannen Israëls vloten voor het aangezicht der Filistijnen,
en vielen verslagen op het gebergte Gilbóa.

2 En de Filistijnen hielden dicht op Saul en zijne zonen,
en de Filistijnen sloegen Jonathan en Abinadab en Malkisúa,
de zonen Sauls;

3 en de strijd werd zwaar tegen Saul,
en de mannen, die met den boog schieten, troffen hem aan,
en hij vreesde zeer voor de schutters.

4 Toen zeide Saul tot zijnen wapendrager:
"Trek uw zwaard uit
en doorsteek mij daarmee,
dat misschien deze onbesnedenen niet komen
en mij doorsteken,
en met mij den spot drijven."
Maar zijn wapendrager wilde niet,
want hij vreesde zeer:
toen nam Saul het zwaard
en viel daarin.

5 Toen zijn wapendrager zag dat Saul dood was,
zoo viel hij óók in zijn zwaard,
en stierf met hem.

6 Alzoo stierf Saul,
en zijne drie zonen,
en zijn wapendrager,
ook alle zijne mannen,
te dien dage te gelijk.

7 Als de mannen Israëls,

die aan deze zijde van het dal waren
en die aan deze zijde van den Jordaan waren, zagen,
dat de mannen Israëls gevloeden waren,
en dat Saul en zijne zonen dood waren,
zoo verlieten zij de steden
en zij vloden:
toen kwamen de Filistijnen
en woonden daarin.

8 Het geschiedde nu des anderen daags,
als de Filistijnen kwamen
om de verslagenen te plunderen,
zoo vonden zij Saul
en zijne **drie** zonen liggende op het gebergte van Gilbóa;

9 en zij hieuwen zijn hoofd af,
en zij togen zijne wapenen uit,
en zij zonden ze in der Filistijnen land rondom,
om te boodschappen in het huis hunner afgoden
en onder het volk;

10 en zij leiden zijne wapenen in het huis van Astaroth,
en zijn lichaam hechtten zij aan den muur te Beth-San.

11 Als de inwoners van Jabes in Gilead daarvan hoorden,
wat de Filistijnen Saul gedaan hadden,
zoo maakten zich op alle strijdbare mannen

12 en gingen den geheelen nacht,
en zij namen
 het lichaam Sauls
 en de lichamen zijner zonen van den muur te Beth-San;
en zij kwamen te Jabes
en brandden ze aldaar.

13 En zij namen hunne beenderen
en begroeven ze onder het geboomte te Jabes;
en zij vastten **zeven** dagen.